

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

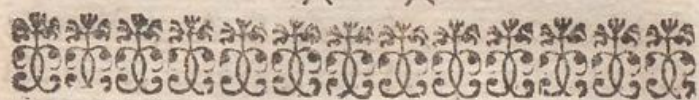
Complectens Aprilem, Majum, Junium

Nepveu, François

Monachii, 1709

Majus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60514](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60514)

CONSIDERATIONES CHRISTIANÆ.

pro singulis Anni diebus.

M A J U S.

DIES I.

De fine Hominis.

Felicitatem nostram invenimus,
ubi Deo servimus.

I.

Pro Deo facti sumus. Ita-
que felicitatem nostram
nonnisi in Deo invenie-
mus. Quidquid sumus,
ab ipso proficiscitur: æ-
quum proin est, ut ipse

centrum sit omnium nostrorum motuum;
qui suam quietem non nisi in ipso repe-
rient. Deus supremæ suæ felicitatis sibi-
mer author est; & nostræ esse non possit?
Cor hominis Deo sufficit, & Deus homi-
ni non sufficiat? animam habemus boni in-

G 3

finiti

Majus.

finiti capacem, inquit S. Augustinus: Cuncta alia, quæ Deus non sunt, animam occupare possunt, distingere possunt, sed replere non possunt. Quocunque bono repleas, Domine, cor meum, si temetipsum mihi non dederis, vacuum manebit: nam quaecunque bona possideo, si Deum meum non possideo, verè indigus sum.

II. Etsi bona terrena non adeò vana, ac falsa forent, uti reapse sunt, satiare tamen nos non possent: facta ea sunt propter nos non item nos propter illa. Illa sunt limitata; cor nostrum infinitè capax est. Illa sunt fluxa, & anima nostra immortalis est; nec unquam interibit: nihil mortale saturare animam immortalem potest: omnia transibunt; sed tu, mi Deus, cum æternus, cum immutabilis sis, æternum subsistes. *Ipsi peribunt; tu autem permanes.* Et propterea nemo est, præter te, qui nos efficere verè beatos queat.

*Psal. 101
v. 27. & 28.*

III. Salomon omnium hominum felicissimus habebatur. At sapientissimus fuit, dum fassus est, se denique perfectè beatum in terra non fuisse. Nullus unquam hominum tot, tantæque bona possedit, nec tot, tantisque voluptatibus gavisus est; & nihilominus contestatur, omnia nihil nisi vanitatem esse. Felix sanè fuisset, si
viram

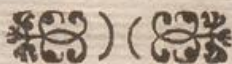
vitam duxisset opinioni suæ congruam Majus.

Non rarò bona avidissimè desiderata possidere satis est, ut illorum nausea, & contemptus concipiatur. Sæpè valdè ardentibus certorum quorundam bonorum desiderijs tenebaris. An uni saltem horum desideriorum factum satis est? Fuiſtine tunc contentus? experientia vel sola ab hoc errore liberare nos deberet. Hæc id non rarò facit, quin cor nostrum mutet in melius. Et licet sæpius de omnium vitæ bonorum inanitate convicti fuerimus, tam ardentè tamen ijs inhiamus, ac si solidissima forent. Quanta stulticia! hæc justa est pæna, mi Deus, quam illis infligis, qui suam extra te felicitatem quærunt.

Interroga temetipsum, an bonum aliquod, quod possedisti, te unquam satiârit; ac statue non amplius felicitatem tuam, nisi in Deo quærere; in quo solo eandem invenies.

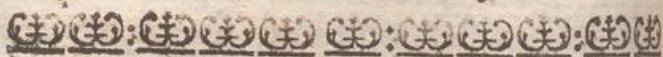
Vidi cuncta, quæ fiunt sub sole; & Ecce, vniuersa vanitas. *Eccli c. 1. v. 14.*

Omnis copia, quæ non est Deus meus, egestas est. *Aug.*

DIES

Majus,

De Cura Salutis.

Salus unicum nostrum negotium
est.

I.

Negotium salutis unicum nostrum est
negotium: alia nugæ potiùs, quàm
negotia censenda sunt. Hoc est unicum
illud negotium, de quo Servator ait: *Potius
unum est necessarium.* Necessarium non est,
ut hæc pecunias, hanc voluptatem, hunc
fundum, hoc officium habeas; sed neces-
sarium est, ut salutem æternam conseque-
ris. Si omnia hæc bona habeas, & ani-
mam tuam perdas, omnia perdidisti. Si
omnia hæc bona perdas, animam verò
tuam serves, omnia lucratus es. Hoc u-
nicum lucrum omnes jacturas compensat.
Ergo unicum necessarium est? & tamen
hoc est, quod unicè negligitur. Omnia
reliqua seriò aguntur: pro omnibus inve-
nitur tempus; nullum est præter salutis
negotiũ, pro quo sollicitè non laboratur, pro
quo tempus nõ invenitur. Quanta cæcitas!

II. Salus animæ nostræ unicum nostrum
est negotium: quia non nisi unicam habe-
mus; cùm itaque ejus jactura irreparabi-

lis

lis sit, eam perdendo omnia perdimus. Majus.

Omnia bona propter animam sunt: hæc ijs gaudere debet: idcirco, si anima mea perierit, omnia mihi bona cum illa periëre. Non habeo, nisi unam animam; eam si perdo, jactura mea sarciri nequit. Habeo duo brachia, duos oculos: unum si amitto, is, qui superest, supplere alterum, & me de illius jactura solari potest. Sed quemadmodum non nisi unicum caput habeo, sic id perdendo, omnia perdo, quia vitam perdo. Ambitio eò me adigere potest, ut coronam mihi comparem, impendio unius brachij, non item capitis mei: *Non emo capite coronam.* Dicebat Tertullianus. Non habeo, nisi unicam animam. Ideo animæ meæ jacturâ omnes honores, omniâque mundi bona non emerem: hæc enim propter animam meam sunt creata. Ecquid enim illa mihi prodesse, si hæc foret perdita?

III. Hæc doctrina illo Servatoris axioma nititur: *Quid prodest homini, si mundum universum lucretur; animæ verò suæ detrimentum patiatur? & : Quam dabit homo commutationem pro anima sua?* Anima tua juxta Servatoris sententiam majoris est pretij, quàm integer mundus. Et hoc pretio mundum emere foret nimis

Majus.

carò emere. Et tu illam quotidie momentaneæ voluptatis amore in apertum discrimen adducis? Quanta dementia hanc in articulo mortis cognosces. Eri maximus, ditissimus, & felicissimus omnium hominum totius orbis fuisses, si salutem tuam neglexeris, tibi met ipsi dices quid prodest? damnati ipsi in inferno huius veritati adstipulantur: *Quid profuit nobis superbia?* quid nobis profuere dignitates divitiæ nostræ? stultitiam suam agnoscunt sed incassum, quia serò nimis. Cur igitur aliorum damno non sapias? attende tibi, ne decipiaris, & te poeniteat, cum nulum supererit malo remedium.

Cum salutis negotium unicum nostrum sit negotium, ideo omnibus alijs præferri meretur. Negligentia nostra in omnibus alijs negotijs excusabilis esse potest; sed in hoc negotio veniam non meretur. Nulla res tanti nostræ interest, quanti ea, quæ huc refertur. Nihil est metuendum præter id, quod hinc nocere nobis potest.

Quid prodest homini, si universum mundum lucretur; animæ verò suæ detrimentum patiatur? *Matt. 16.26.*

Summas partes salus, quæ summa est, occupet. jam non prima; sed sola. *Euch.*

DIES

DIES III.

De Peccato Mortali.

I.

Peccatum est malum Dei, & ipsius u-
nicum malum. Si malum Dei est,
summum igitur malum est; quia natura
sua supremo bono oppositum est: & ego
summum malum non extremè odisse, sed
potiùs id supremum bonum meum consti-
tuere possim, sicuti facio, quotiescunque
bonum aliquod creatum ultimum meum
finem statuo? hoc est: quotiescunque pec-
catum lethiferum admitto: possémne com-
mittere peccatum aliquod, si perpende-
rem, quòd per id Deus offendatur, & quan-
topere offendatur, qui omnis generis bene-
ficia in me contulit, qui ea singulis mo-
mentis in me confert, sempérque majora
conferet, nisi ego ipsemet illis ponerem
obstaculum? vellémne sic agere cum om-
nium hominum vilissimo, si ei aliqua ra-
tione obstrictus essem? & si id facerem,
an non me ipsum ingrati animi arguerem?
Ergóne solus sit Deus, cujus beneficijs in-
gratum esse me neutiquam pudeat? quæ-
nam

Majus.

nam hujus ratio? an illa, quod infinitis nominibus ei obstringar?

Sapient. II.
25.

II. Peccatum est unicum malum Dei; unicum, quod Deo è natura sua adversatur, & sibi Deum simul necessario adversarium habet. Is omnia mala tolerare, imò & amare potest, cum ipse eorum sit author: *Nihil odisti eorum, quæ fecisti.* Potest insuper ea in bona convertere, potest ijs se subijcere, uti fecit, cum humanam naturam assumpsit. Potest esse pauper, miser, pati, & mori potest; sed peccatum non odisse non potest, nec illud tolerare, multò minùs illi obnoxius esse potest: ita, ut Deus esse cessaret, si id odisse cessare posset. At ego vellem, ut is peccatum meum vel odio non haberet vel id impunitum dimitteret: hoc est, Vellem, ut nec sanctus, nec justus, & quod hinc sequitur, nec Deus esset. Credidissémne tam horrendæ impietatis mereum esse, dum peccatum mortiferum committebam?

III. Peccatum est malum Dei, quia omnes perfectiones divinas aggreditur, & quantum in ipso est, destruit. Peccator supremam hanc Majestatem contemnit, coram qua Seraphini in infimam nihili sui abyssum præ reverentia se immergunt. Peccator odit Bonitatem hanc
in-

infinitam, in qua, amor, & felicitas omnium Sanctorum unice consistit; prophanat sanctitatem Dei, dum eam, ut sic loquar, cogit, ad serviendum sceleribus suis. Eripit ei suum Dominium, insolenter dicens: *Non serviam.* abutitur ipsius Omnipotentia, dum ejus concursum usurpat ad Deum ipsum offendendum. Invertit ordinem sapientiæ hujus infinitæ omnia gubernantis, dum in suam perniciem utitur illis ipsis medijs, quæ ad salutem consequendam ei suppeditavit. Injuriam infert ipsius immensitati, dum coram oculis adeo puris; & ut ita dicam, in ejus sinu peccat. An hæc omnia ponderamus, dum peccatum lethiferum committimus? Credisne, te coram Deo excusatione dignum fore, si dixeris, te hæc non cogitasse? quid enim cogitabas, dices tibi, si hoc non cogitabas? Heu me! Deus hoc cogitat, æternum nos puniturus, quod hoc non cogitaverimus.

Cum nihil, præter peccatum, sit malum Dei, etiam nihil, excepto peccato est, quod verè malum sit: igitur peccatum unicum time, vel saltem nihil magis time.

Noli facere mala, & non te apprehendent. *Eccli. 7. 1.*

Majus.

Crudelis, & planè execranda malitia, quæ Dei potentiam, justitiam, & sapientiam perire desiderat. *Bern. serm. de Resur.*

DIES IV.

De Morte Peccatoris.

I.

Quisnam in mortis articulo peccatoris erit status? quis timor? quæ perturbationes? quæ desideriorum, & cogitationum dissensio? Is modicam fidem habuit in vita; & magnam fortassis habebit in morte; sed, quæ illum perturbet, & cruciet. Habuit spem injustam pariter, & temerariam, cum viveret, & in morte desperationem magis adhuc injustam. Potuit habere charitatem, Deumque suum amare, cum viveret; & noluit. Vellet eum amare in morte, & non poterit. Fastidiet bona, voluptates, creaturas, quas Deo, & salutis suæ prætulit; affectum tamen erga illas non exuer. pudebit ipsum criminum suorum; nec tamen illorum pœnitebit; vel si pœnitebit, pœnitentia hæc erit coacta, quæ eum quidem afflictum, & infelicem, non tamen pœnitentem reddet. Hæc, Domine, justa est pœna, quam peccatori

catori infligis; dum ipsum in morte sibi Majus.
met adversarium reddes, cum in vita sua
tibi semper fuerit adversatus.

II. Peccator in morte torquebitur in-
tuitu, & memoria præteritorum; tot gra-
tiarum, quibus abusus est; quasque tunc
temporis optabit, sed impetrare non po-
terit; tot salutis obrinendæ mediorum,
quæ neglexit. Per ea toto vitæ tempore
salutem æternam consequi facillimè pote-
rat; sed eorum abusus ab ipso admissus ei
salutem, ut obtentu impossibilem propo-
net. Cruciabitur memoria omnium vo-
luptatum, quæ tam vanæ, tam exiguæ,
& tam breves fuere, & modò pænas æter-
nas ei accersent. Hæ ipsi tam jucundæ
videbantur in vita, quàm ei horribiles
tunc videbuntur? hæ, fuere ipsius deliciæ,
tunc tormentum ipsius erunt. Quidquid
ei fastidium, & timorem injecerat in vita,
nimirum pœnitentia, erit ipsi desiderio-
rum objectum, sed incassum. Omnia,
quibus delectabatur, nimirum turpes, &
sceleratæ voluptates eum cruciabunt, &
ad desperationem adigent. Quanta mu-
tatio! sed Eheu! mutabit opinionem suam,
non item affectum.

III. Peccator crudeliùs adhuc torque-
bitur timore futurorum. Is videt, sibi
in-

Majus.

intra paucas horas è tempore migrandū ad æternitatem; scit, eam, si in gratia constitutus non sit, infinitè sibi fore infelicem, & non tantum exploratum non habet, se in gratia esse; non tantum spiritus ei testimonium non reddit, se filium Dei, & Regni cœlestis hæredem esse, sed indicia ei suggerit clarissima reprobationis, ob peccatorum suorum multitudinem, & gravitatem, ob cordis sui durtiem, ob conscientie suæ perturbationes, & diffidentiam de Misericordia Dei, & desperationem de consequenda salute æterna, cui se immergit. Itaque eo in statu se deprehendit, qui terribilem simul imaginem, & anticipatam poenam sibi proponet Inferni, ad quem citatis passibus properat. Eni quem finem sortiatur falsa peccatoris felicitas: paritne ea tibi invidiam, an horrorem?

Interroga temetipsum, an mori velles morte peccatorum; si non vis; cur igitur eam vitam agere cupis, quam illi agunt, cum ea certissime ad hanc mortem te deducat?

Mors peccatorum pessima. *Psalm. 33. 22.*

Hac justissima animadversione punitur peccator, ut moriens obliviscatur sui, qui vivus oblitus est Dei. *Aug.*

DIES

DIES V.

De Morte Justorum.

I.

Quantum discrimen est inter mortem hominum proborum, & peccatorum? illud ipsum, quod in eorum vita inventum est. Vita peccatorum suavis vita est, & jucunda; eorum verò mors aspera, & terribilis est. Vita justorum vita austera, & inamœna; eorumque mors suavissima simul, & jucundissima. Quod peccatoribus in vita suavitatem attulit, in morte tormentum afferet. Quod justis in vita pœnam afferre visum est, in morte suavitatem, & solatium afferet. Mors peccatorum finem imponit bonis, & delicijs caducis, ut malis æternis eos immergat; mors justorum finem imponit malis temporaneis, ut eos ad bona, & delicias sempiternas evehat. Quàm inaudirum discrimen in istorum invenitur termino! ad quemnam eorum pertingere mavis?

II. Opera justorum, & peccatorum eos
post mortem comitantur; sed quemadmo-
dum illa prorsus inter se diversa sunt, sic
& eorum effectus penitus inter se discre-
pant.

Majus.

pant. Opera peccatorum eos sequuntur futura condemnationis eorum causa, & supplicij materia. Opera justorum sequuntur justos, futura ipsis justificationis causa, & remunerationis materia. Utrisque in morte Christi Cruci affixi proponitur imago. Sed unus in Judice videt adversarium suum, & adversarij factionem; cum alter in ipso agnoscat tum Reconciliatorem, tum Servatorem suum. Unus in eo spectat discrepantiam, quam cum divino hoc Archetypo habet, quo ipsi manifestum reprobationis signum, & desperationis suæ origo ostenditur; alter in amore, quo in Servatorem suum fertur, in consensione, quam cum divino hoc Archetypo habet, potens confidentiæ argumentum, & prædestinationis suæ pignus inveniet. Mors uni eripiet omnia, quæ amavit, ut eum sine spe separationis affligat omnibus, quæ formidat. Alterum separabit ab omnibus, quæ odit, vel contempnit, ut eum conjungat cum ijs, quæ amat, & optare poreit.

III. Utram ex his mortem eligere vis? Nunc tempus est; dein amplius non erit. An non una horrorem tibi incutit? an non alterius desiderium te tenet, adeo, ut cum Propheta exclames: *Moriatur anima mea*
morte

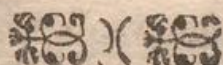
Nam. 31.

morte justorum, & fiant novissima mea horum Majus, similia. Hoc desiderium, nisi vitæ tuæ rationi consentiat, iniquum est. Si vis, ut mors tua in conspectu Domini pretiosa sit, vita tua hominibus præbeat virtutis exemplum; si vis, ut mors tua suavis, & sancta sit, in vita poenitentiae, & Christianæ pietatis operibus te impende. Vive ferventer, si mori cupis suaviter; vive semper in timore, si mori vis cum fiducia: fac in vita, quidquid in morte te fecisse velles: nec quidquam fac in vita, quod in morte fecisse nolles. Sic non habebis, quod timeas, tibi que exprobres.

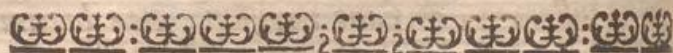
Statue vivere vitâ justorum, ut moriâre morte justorum.

Timenti Dominum bene erit in extremis. Eccli. c. 1. v. 13.

Disces bene mori, si didiceris bene vivere. Aug. de disciplina Christiana.

Majus.

DIES VI.

De Judicio.

De Manifestatione Criminum.

I.

Nahum 3.
v. 5

IN judicio terribilius nihil erit, quàm criminum manifestatio. Tunc cogitationes, & intentiones occultissimæ luci exponantur; cuncta tenebrarum opera in luce magna apparebunt; *Ego revelabo pudenda tua, dicit Dominus.* Omnibus honorum titulis, omni venustate externa, omni simulatæ virtutis specie exutus, penitus nudus comparebis; infamiam tuam universo terrarum orbi monstrabo. Omne studium tuum erat videri, qualis non eras, & tamen esse te oportebat. Tunc supplicium tuum erit videri, qualis es; ac esse non decebat. Dereguntur fallaciæ illius hominis, qui tantam simulabat probitatem; actiones ignavæ, & effæminatæ illius viri, qui de generositate sua tantopere gloriabatur; prostitutiones illius mulieris, quæ vitam agere tam probam videbatur. Dereguntur iniqua illius hominis consilia, qui simulata virtute usus est in commodam
sua

sua temporaria. Dereguntur denique falsæ pietates veri illius hypocritæ. Majus.

II. Si sceleratum commercium alicujus fæminæ, quæ virtutis adeò studiosa videtur, quæ tam callidè honestatem simulat, si turpe hoc facinus, quod tam astutè celat, & conscientiæ quoque arbitro aperire veretur, quod sibimet ipsi vellent esse ignotum, innotesceret marito, qui tanti eam æstimat, tantique ipsius virtutem facit; quanta ejus verecundia foret, & desperatio? si verò toti alicuj civitati patefieret, si constanti, & universali, optimæque estimatione excideret, publicamque infamiam incurreret, probum, & scandalum totius effecta Provinciæ, cui virtutis exemplum videbatur, ut ut parum honestatis, vel etiam superbiæ haberet, possétne tantam perferre confusionem? an non mors ipsa minùs horroris tali personæ habere videretur? & sanè mors non rarò ejusmodi infelicium triste refugium est; etsi infamiam longè minorem incurrerint.

III. Quanta igitur confusio erit alicuj peccatori in die judicii, ubi totius orbis fiet spectaculum; ubi omnia ejus peccata, opera omnia coram toto mundo dereguntur; ubi oculi omnium hominum, om-

Majus.

nium Angelorum, & ipsius Dei in eum conijcientur. Ubi omnes secretissimas conscientiae ipsius latebras penetrabunt; ubi in ea legent cuncta ejus peccata penitus execranda, quæ ibi scripta erunt characteribus claris æquè, ac indelebilibus; ubi tolerabit, vel potius obruetur iudicio, quod omnes creaturae de ipso ferent; ubi id cognoscer, & videbit, se non solum earum contemptus, sed & execrationis scopum esse; tam graviter ferimus, si ab unico homine, quem aestimamus, & timeamus, contemnamur: & quid opprobrium hoc universale perferre poterimus? atque hanc ob causam peccatores sese occultaturi optabunt, ut montes super ipsos cadant, ut importunos hos oculos fugiant. Aspectum formidas unius solius hominis in certis actionibus minùs honestis: hic animi tui impetum quantumcunque profligatum contineret: & timor videndi infamias tuas totius universi conspectui expostas, te non cohibeat?

Si daemon, vel immoderatus animi motus te incitant, & impellunt ad pudendum quoddam facinus; ut ab eo te contineas, cogita id olim in facie universi detectum iri.

Revelabo pudenda tua in facie tua, & ostendam gentibus nuditatem tuam *Natum 3. 5.*

Plus

Plus de conscientia scelerum, quàm de Majus
gehennæ erubescit incendio. *Basil.*

DIES VII.

De Verme Conscientiæ Dam-
natorum.

I.

Conscientiæ Vermis tria complectitur,
molestam recordationem præteriti,
quod reparari non potest. Dolorem ex-
tremum de statu præsentis, quo quis extri-
care se non valet. Desperationem ob futu-
ra adhuc terribiliora, quæ evitari non pos-
sunt. Ad præteritum quod attinet, tria
damnatum affligent: memoria volupta-
rum præteritarum, quibus se privatum
videt. Vir magni nominis, & in mundo
felix, qui delicijs innatabat, ex momento
ad inferorum barathrum detrusum, & in
flammas ardentes coniectum se deprehen-
dit, quanta mutatio! is statum suum præ-
sentem cum præterito comparat. Et hoc
eò magis eum cruciat: nam recordatio
bonorum præteritorum sensum malorum
præsentium acriorem reddit: præsertim
si in memoriam revocet, voluptates illas
fuisse tam leves, & cruciatus suos tam vio-

Majus.

lentos esse, voluptates suas non nisi unicum momentum durasse, mala verò in omnem æternitatem duratura. Voluptas evanuit, dicit, & cruciatus, quem voluptas peperit, sempiternus erit. Heu me! ergone unius momenti voluptas æterno dolore, & pœnitundine expianda est?

II. Damnatus cruciabitur memoria gratiarum antehac sibi concessarum, quæ fuit abusus; tot mediorum ad salutem consequendam, quæ neglexit. Tam facile poteris, exprobrabit ipsi conscientia sua, hæc mala æterna declinare per veram pœnitentiam; ad hanc agendam interna inspiratio te animabat; nec gratia defuit, quam Deus sanguinis sui pretio tibi comparavit: penes te erat ijs uti: sed nolui- sti, cum potuisti, & per totam æternitatem voles, & non poteris. Unicum cordis contriti, & humiliati suspirium, unica sinceræ pœnitentiæ lacryma omnibus hisce malis occurrere poterat; jam verò pœnitundines æternæ, inexhausti lacrymarum torrentes illis te liberare non poterunt. Stimuli, & clamores mei tunc movere te non valuere; jam torquere te poterunt. Illi tunc ad salutem tuam clamabant, & eos non audiebas; clamabunt nunc ad supplicium tuum, & eos vel invitus audies.

Ve-

Verum, proh dolor! incassum. Cur nunc
hisce conscientiae stimulis non attendimus,
inquit S. Bernardus, nunc, cum utilissimi
nobis esse possunt, nunc, cum eos & sen-
timus, & penitus extinguere possumus,
materiam, qua conservantur, eis subtra-
hendo.

Majus.

*Optimum est
nunc sentire
vermem,
cum potest
suffocari.
Bern de
confid.*

III. Damnatus denique cruciabitur me-
moriâ peccatorum præteritorum. Quam-
diu damnati anima durabit, inquit S. Ber-
nardus, tamdiu etiam peccatorum durabit
recordatio: sed quàm turpis, quàm hor-
renda recordatio! scelera ipsius præte-
riisse videntur, nec tamen præteriêre. Non
quidem in seipsis amplius persistunt, per-
sistunt tamen in suis effectibus; non per-
sistunt amplius ad ipsum delectandum,
persistunt tamen ad eum torquendum; &
quemadmodum fieri nunquam poterit, ut
hæc peccata non fuerint, sic fieri nunquam
poterit, ut ea, si non fuerint ejurata,
non æternùm persistant in suis effectibus.
Impius in omnem æternitatem â peccato
suo torquebitur, quia in omnem æternita-
tem recordabitur, se id commisisse, neque
tamen per pœnitentiam expiâsse. Volu-
ptas illa impura, quæ tam jucunda ipsi vi-
debatur, faciem suam penitus mutabit.
Damnatus, cum viveret, in ea præcipuam

H 5

feli-

Majus.

felicitatem suam statuerat ; & per æternitatem summam ex ea habebit miseriam.

Statue conscientie tuæ angores admittere nunc , cum tibi salutare esse possunt.

Vermis eorum non morietur , & ignis eorum non extinguetur. *Isa. 66. 14.*

In æternum ergo necesse est te crucietur quod perperam te egisse in æternum memineras. *Bern. de Confid.*

DIES VIII.

De Cælesti Paradiso.

I.

Paradisus Cælestis grande bonum est , cum supra modum Sanctorum labores remuneretur , & tormenta Martyrum. *Ego ipse ero merces tua.* Dicebat Deus Abrahamo. Atque hæc merces omnia excedet , quæ ad eam promerendam præstare potes. Cruciatu nostri , quantumcumque magni sint , si & Sanctorum Martyrum tormenta æquarent , nullatenus tamen , inquit Apostolus , promissam nobis mercedem æquare possent. *Non sunt condignæ passionibus hujus temporis ad futuram gloriam , quæ revelabitur in nobis.* Imò filius Dei vult , ut consideratio , & spes felicitatis,

*Rom. 8.
v. 18.*

etis, quæ nos in Cælo manet, nos animet Majus
ad omnes pænas, & persecutiones, quæ
nobis eveniunt, non tantum patienti, sed
& læto, quin & exultante præ gaudijs a-
nimo perferendas. *Gaudete, & exultate.*
Magnam sanè felicitatem hanc esse oportet;
cùm Servator noster, qui ejus pretium
cognoscit, velit, ut in summis calamitati-
bus gaudeamus, idcirco, quòd hanc nobis
felicitatem accersant.

II. Paradisus Cælestis grande bonum
est, cùm ad id nobis promerendum opus
fuerit Dei ipsius sanguine; qui reapse dig-
num ejusdem pretium est. Pater æter-
nus, qui filium suum infinite amat, Cæ-
lum ei, quatenus Redemptor est, dare no-
luit, nisi ad id obtinendum vitam suam
offerret. Et filius, cui pretium illius per-
spectum erat, id non nimis carò emere si-
bi visus est; imò gaudio sibi duxit, quòd
illud hoc pretio obtinuerit. Is est merca-
tor ille, cuius ipse in Evangelio meminit,
qui omnibus bonis ultrò se spoliatur, ad pre-
tiosam hanc gemmam sibi comparandam,
seque felicissimum judicat, quòd eam hoc
pretio impetrarit. Tanti Christo stetit
hanc felicitatem nobis impetrare. Et nos
eam nihilo obtinere volumus. Ipsius Crux
quantumvis ponderosa fuerit, ei levis vi-
deba-

Majus.

*Proposito sibi
gaudio susti-
nuit crucem.
Hebr. 12.*

debat, quod per eam ad beatum illum terminum pertingeret. Fide docemur, Crucem unicam esse viam, quæ eò nos ducat, quandoquidem Christus eam nobis sternere voluit. Et nihilominus eam timemus, & fugimus. An non viam, quæ ad hunc terminum perducit, ingredi nolle, idem est, ac nolle ad ipsum terminum pervenire?

*Quia solum-
modo ibi ma-
gnificus Do-
minus Isai 33.*

III. Gloria Cælestis grande bonum est, cum sit extremus magnificentiae divinae conatus. Deus in omnibus alijs donis divitiis, & liberalitatem suam demonstrat, sed non nisi in cælo magnificus apparet, ait Propheta. Terra, mare, Cæli, sidera, & cuncta tam admiranda Dei opera ejus gloriam manifestant; verum solus Paradisus Cælestis magnificentiam ejus patefacit. Nusquam nisi in inferno Deus punit ut Deus, nusquam nisi in cælesti gloria remuneratur, ut Deus. Omnia alia mala dicuntur guttæ furoris Domini, infernus eorum diluvium est. Sic omnia alia Bona, quæ Deus nobis in hac vita impertit, non nisi guttæ sunt illius torrentis voluptatis, qui Beatos inundabit. Hasce guttas servatis suis, ut ita dicam, effluere sinit, ut ipsis ostendat, quantas delicias in loco Beatitudinis sint inventuri; si in loco miseriæ tan-

*Furor Domi-
ni stillavit
super nos,
2. Paral.
34. v. 21.*

tæ subinde dulcedines sentiantur. Si locus exilij tantas habeat amœnitates, quantæ habebuntur in patria? vae nobis, si hoc exilium patriæ nostræ præferamus. Miseriam nostram probè meremur, si tam cæci sumus, ut eam amemus.

Statue nulli labori parcere ad promerendam felicitatem, quam Christus censuit non carè nimis à se emi, dum eam sanguine suo emit.

Non sunt condignæ passionēs hujus temporis ad futuram gloriam, quæ revelabitur in nobis. Rom. 8. 18.

Opus te terret; mercedem attende. Aug. Sermon. 6.

DIES IX.

De Pœnitentiæ Necessitate.

I.

Non sunt, nisi duæ ad Cælum viæ, innocentia, & pœnitentia. Verùm quis eò se perventurum speret per innocentiam præter solos illos, qui per ætatem peccare non possunt? peccator salutem æternam non obtinet sine pœnitentia, sine mortificatione. Quid est peccator? inquit Tertullianus: est homo ad pœnitentiam, & mortificationem natus. Peccatorem

Homo pœnitentia natus.

rem

Majus.

rem, vel poenitentia, vel infernus manet. Necessarium est, ut voluntariè ploret, & patiatur in tempore, vel invitatus ploret, & patiatur in aeternitate. Si Evangelium verum est, medium teneri non potest. Elige ex his duobus, quod voles, dum eligere potes. Verum, quid hinc haerendum? quid deliberandum?

II. Omne peccatum, inquit S. Augustinus, puniri debet vel à Deo vindice, vel ab homine poenitente. Utrum magis? An non satius est evitare justitiæ divinae rigores, eos prævertendo, vel potius, eos mitigare se ipsum eorum executorem constituendo? si quis severae huic justitiæ modicum hoc, quod nunc exigitur, non solvit, olim totum ei solvet, quod debet. Deus id, quod ipsius justitiæ debetur, tibi committere cupit, modò illud bona fide, & animo in te suscipias. Quanta scunque pœnas à temetipso exegeris, semper tamen mitiores erunt ijs, quas omnipotens brachium tibi infliget: Poenitentia, inquit Tertullianus, pro Dei indignatione fungitur, & temporali afflictatione aeterna supplicia non frustrat, sed expungit. Hæc tibi pœnas remittit aeternas, sed exigit à te pœnas temporaneas, Deus Creditor est falli nescius. Auriculus solvendum, quod, si non fit in
tem-

tempore, in æternitate fier. At, si eò usque Majus expectes, cum usura debitum reposcet. Utrum commodius tibi videtur?

III. Pœnitentia hujus vitæ brevis est, quia cum vita, quæ longa non est, sortitur finem; levis est, quantumvis videatur aspera, si pœnis æternis, quas meriti fuimus, componatur. Denique fructuosa est. Unicum suspirium è contrito, & humiliato corde emissum iram Dei reddere inermem potest. Unica lacryma, quam sincera pœnitentia è nobis elicit, delere potest peccata omnia, quantumcunque gravia, & numerosa sint. Pœnitentia alterius vitæ, illa videlicet damnatorum diuturna est, quia æterna; magna est, quia aliqua ratione infinita; inutilis est, quia peccata non delet, nec peccatorem culpâ liberat. Ultram harum amplecti mavis? Oceanus lacrymarum, quem damnatus funder, eum non lavabit; cum nunc unica gutta te lavare, & peccata tua delere possit, & non plorabis?

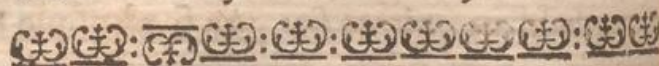
Cum pœnitentiam in hac, vel altera vita agere perquam sit necessarium, statue eam nunc agere, facilius namque ages, & utilius.

Pœnite mini, & credite Evangelio. *Matth. 23. 17.*

Nihil tam repugnat Deo, quam cor impenitens. *Hieron. Epist. 48.*

DIES

Majus.

DIES X.

De Detractione.

I.

Facilius nihil est, quàm aliorum famam denigrare. Lingua, inquit S. Iacobus, inquietum est malum, nec in hominis esse potestate viderur, eam refrænare. Omnes animi commotiones cordis malignitati sociatæ ad obtrectationem incitant. Si quis odium fover, obtrectatio medium certum est, neque adeò periculosum ulciscendi; ubi invidia accedit, obtrectatio eò venenator est: alterius gloria umbram obducit nostræ; itaque illam obscurare debemus. Qui superbia laborat, (& quis ea penitus immunis est?) æstimationem suam cum alienæ depressione reddere vult majorem; qui ingenio pollet, id per subtiles obtrectationes ostentare cupit. qui ingenio caret, eo se præditum esse aliorum damno, audientibus persuadere, suosque defectus celare saragit, alienos traducendo. Virtutes ipsæ videntur hujus vitij participes esse velle. Sunt aliqui, qui è perverso zelo, sine ullo horrore proximum suum denigrant, & è malo occulto, sub specie ei mendacien

e) medendi, offensam publicam red- Majus
dunt.

II. Si peccatum obrectationis committere facile est, non minus difficile est illud sarcire. Restitutio boni alieni difficilis quidem est; sed honoris restitutio difficilior. Potest quis honorem suum rueri, furtumque, & probrum suum occultare, restitutione facta per tertium quendam, virum prudentem, & arcani observantem. At non ita se res habet in restitutione honoris; necessarium est, ut is, qui malum fecit, id per seipsum sarciat. Verum id sarcire ferè non potest, quin honorem proprium in discrimen vocet; cum id prestare non possit, nisi palinodiam canendo, atque hanc canere vix potest, nisi fateatur, se hominem fuisse imprudentem, levem, mendacem, vel malevolum; poteritne homo, qui nec verbum retinere potest, tantam sibi vim inferre? poteritne homo, qui tam parum virtutis habet, tam difficile facere sacrificium? an non satius est hoc peccatum vitare, quàm obligatum se videre ad famam alterius tantis impendijs sarcendam?

III. Verum, etsi difficile sit honorem per obrectationem ablatum restituere, in nostra tamen id potestate est, & omnino necessarium: si enim potestatem nostram
I
exce.

Majus,

excederet, ab hac obligatione liberi essemus. At hoc pessimum est, quod, cum id præstare possimus, difficillimum tamen nobis accidat. Verum deterius adhuc est, quod præter summam hanc difficultatem tantæ sit obligationis, ut omnes cæli, terræque potentia eâ te eximere non possint. Ecclesia grandi potestate pollet; sed hac res solvendi potestatem non habet. Virtus Sacramentorum maxima est; eò tamen se non extendit, ut culpâ liberare te possit, nisi proximo tuo famam suam restituas, farciendo malum, quod ei detractioe tua intulisti. An non habes, quod hac super re exprobrare tibi queas? anne injuriam ei illatam sarcire differes eò usque, dum procrastinatio tua illam irreparabilem, teque omni excusatione indignum reddiderit?

Inquire in te ipsum, ut cognoscas, an non obrectationem aliquam admiseris, quæ te ad restituendum alteri honorem obliget? & statue, si hujusmodi obligationem in te deprehenderis, quantocyus satisfacere.

Linguam autem nullus hominum domare potest: inquietum malum, plena veneno mortifero. *Iac. 3. 8.*

Esuriendi libido terminum habet, detrahendi libido non habet. *Salvian.*

DIES

DIES XI.

De Intemperantia.

I.

Intemperantia, sive gula est inordinatus appetitus, quo quis in cibum, potumque fertur: contra temperantiam peccatur, vel cibos veritos comedendo, vel immoderate eos sumendo, vel lautioribus nimium inhiando, aut genio suo immoderate indulgendo. Oblectatio, quæ in ijs sumendis invenitur, medium quoddam est, & ea statuitur finis. Remedium est debilitatis nostræ, & ex eo fit illicitum peccati, aut cupiditatis immoderatæ fomes. Comedere oportet servandæ vitæ gratiâ: & tamen homines inveniuntur, qui non alium in finem videntur vivere, quam ut comedant. Necessitas, & ratio cibi, potusque sumendi regula esse debent; sed à necessitate ad superflua, à superfluis ad immoderationem transitur, rationis limites exceduntur; cibus, & potus vel ad eam debilitandam, vel penitus etiam illius usum opprimendum usurpantur; & per illa ipsa, quæ ad conservandam corporis vitam

Majus.

fuere facta, mors animæ accersitur. Quanta perversitas? Ratio cupiditatem hanc refrænare deberet; & nihilominus homo solus, qui ea præditus est, à gula se abripi finit. Bestia rationis expers id facere non potest, neque tamen necessitatis limites transgreditur.

Quorum

Deus venter
est, Philip. 3.

II. Ab intemperantia vinci se sinere, est, juxta Apostoli effatum, ventrem suum Deum sibi statuere. Qualis divinitas? nihilominus non solum homines rationis compotes, sed & Christiani non tantum bonam, & sanitatem suam, sed & rationem, conscientiam, & salutem suam quotidie eidem immolant: infelices imitatores gulæ Esavianæ, qui Natalium prærogativam pro paucis lentibus vendidit. Intemperantia fuit primum hominis peccatum, & omnium malorum nostrorum origo. Fructus ille fatalis, quem Adamus contra Dei prohibitionem comedit, venenum suum in totam ejus posteritatem diffudit, omnibusque ejus filiis fatalem ictum impegit. Intemperantia est etiamnum quotidie multorum scelerum origo. Libido, jurgia, & iracundiæ impetus sunt ordinarii ejus partus. Israëlita evaserunt idololatæ, quia intemperantes fuere, & ubi ventrem suum sibi Deum fecere, Deum sibi

sibi è vitulo aureo conflagrâre. *Attendite Majus.*

vobis, inquit Christus Dominus, *ne graventur corda vestra in crapula, & ebrietate, ne superveniat in vos repentina dies illa.* In quocunque alio peccato mors improvisa te invaserit, pœnitentia, quam etiam tunc agere poteris, effectus peccatum illud sequi solitos, inhibere potest. At verò intemperantia in eum statum deijcit hominem, in quo pœnitentiæ est incapax.

III. Vindictæ, quas Deus de peccato intemperantiæ sumpsit, sat indicant, quantopere illud abominetur; diluvium malorum, quod post sex annorum millia orbem inundavit, effectus, & pœna intemperantiæ Adami est. Quî fieri potest, ut peccatum hoc non horreamus, quod nobis tam fatale fuit? intemperantia Israëlitarum cum manna fastidisset, eosque ad carnes deposcendas impulisset, causa fuit, ut, cum adhuc escæ eorum, inquit Propheta, erant in ore ipsorum, ira Dei ascenderet super eos. Intemperantia eorundem Israelitarum, & subsequens idololatria nonnisi trigintatium millium horum infelicium cæde expiari potuit. At pœnæ, quas huic vitio Deus in altera vita servavit, longè terribiliores sunt. Immoderatæ lautitiæ divitis illius Epulonis in inferno fame, sitique æterna

*Luc. 21.
v. 34.*

Psal. 77.31

Majus

puniuntur, negata quoque ei aquæ guttula ad eam mitigandam. Hoc pretio tam exiguam voluptatem emere, an non est nimis caro emere?

Noli credere, te ab hoc vitio penitus immunem esse, idcirco, quod intemperantia immodica tibi displiceat. An non hic peccas vel nimium lautis, vel melius conditis cibis inhiando?

Quorum Deus venter est, & gloria in confusione ipsorum. *Philipp. 3, 19.*

Nihil gulæ perniciosius! hæc carnalem animam reddit, hæc cæcat intellectum. *Chrysost. Hom. 44.*

DIES XII.

De Malo Exemplo.

I.

UNICA scintilla neglecta, cujus suffocanda cura non fuit habita, magnam quandoque civitatem incendio delevit. risus modicus, unicus contuitus minus honestus, verbum unicum, quod in deteriorem partem accipi potest, unica nuditas periculosa, unicum exemplum pravum aliquoties innocentem animum inflammavit igni, qui restingui non potest. Patres, & Matres, qui liberis vestris malum præbetis

4
tis exemplum, quantam Deo rationem Majus
reddere vos oportebit? crudeles eorum,
quos genuistis, interfectores; quibus, ut
videtur, vitam corporis non dedistis, nisi
ut eis vitam animæ eriperetis. Sed quan-
tam Optimates præsertim hac in re me-
tuendi causam habent? malum Principis
alicujus exemplum effectus habet, qui ali-
quoties nec Principatu, nec vitâ ipsius
terminantur. Peccata potentiorum de-
licta sunt originaria, quæ infelici quadam
fecunditate augentur, & funesta immor-
talitate propagantur. Sæpè non est in ip-
sorum potestate, qui horum malorum cau-
sa sunt, ea coercere, vel emendare. At
excusabuntne eos coram Deo hæc impossi-
bilitas, quæ prævideri potuit, & evitari
debuit.

II. Qui mercaturam facit, licet eam
exercendo nihil agere, sed animi relaxa-
tiones sectari videatur, ad amplas tamen
opes pervenit, idcirco, quod præfectos ha-
beat rei gerendæ gnaros, & vigilantes, qui
ipsius loco laborant, & ad ipsius emolu-
mentum negociantur. Eheu! Princeps
aliquis, Magistratus, Paterfamilias, He-
rus, non raro, etsi non cogitent, iræ divi-
næ thesauros colligunt, qui præter ipso-
rum opinionem in ipsos se exonerant: si-

Majus.

quidem peccata hujus subditi, filij, famuli, quos ipsi sive exemplo, sive connivencia sua ad peccandum induxere, ipsis imputabuntur; & proin etiam velut scelerum istorum rei Deo rationem reddere cogentur. Terribile est, quod funestum hunc peccatorum thesaurum etiam tunc colligant, cum ipsi nihil mali, imò etiam bene agere videntur. Sed, quod magis horrendum, illum nec post mortem colligere cessant. Et talis piacularibus, aut æternis addictus ignibus etiamnum in terris peccat eorum operâ, quos suo exemplo pravo ad peccatū induxit: hi in ipsius præjudicium peccant; & fortassis experitur pœnas suas duplicari ea ratione, qua illorum crimina duplicantur.

III. Annon sufficiunt peccata propria ad nos opprimendos, licet nos peccatis alienis non oneremus? Iob asseverat, quod, si Deus severam rationem exigere vellet peccatorum à se commissorum, è millibus de unico vix purgare se posset. Quid igitur fiet, ubi peccator rationem reddere debet peccatorum alienorum, & omnium illorum, quorum ipse causa, vel occasio fuit? Heu me! quis est hominum, quantumcunque probus esse videatur, qui nihil horum sibi exprobrare, nec exclamare cum Propheta-

pheta teneatur : Domine , ab alienis parce ser-
vo tuo ? quid ergo fiet de vulgatæ nequitiae
homine ? Peccata propria , mi Domine
ob suam multitudinem , & gravitatem sat
mihi terroris incutiunt ; quid fiet , si de a-
lienis quoque respondere cogar ? de quibus
mihi non constat , quia ignorare ea volui ,
vel saltem in eorum cognitionem venire
neglexi , veritus , ne ea impedire tenerer ;
& quorum ignorantia me non excusat ,
quod ea non ab imbecillitate , sed â fcor-
dia , vel malitia mea profecta sit ?

Non satis tibi sit ad pœnitentiam accessuro ,
de proprijs delictis te examinare , sed etiam in
aliena inquire , quorum tuo exemplo vel causa ,
vel occasio fuisti.

Non ponatis offendiculum fratri , vel
scandalum. Rom. 14. 13.

Exempla fiunt , quæ facinora esse desti-
terant. Cypr.

DIES XIII.

De Fuga Occasionum.

I.

Occasio semper timenda est , sive ea quæ-
ratur , sive non quæratur. Viri Sanctissi-
mi trepidârunt , si ipsos vel casus , vel neces-

Majus.

tas, vel daemoneis malitia in eam coniecere. Hi rem animi sui magnitudine non indigna credidere, ad aspectum alicujus periculi expallescere, ubi de re tanti momenti, quanti est animae, Deique jacturam facere, agebatur. Sed longe magis metuenda est occasio, ubi ea quaeritur. David eam non quaesierat, & nihilominus forma aliqua periculosa nec cogitanti, nec desideranti in oculos forte inciderat: & haec licet esset satis remora, virum tam sanctum pervertit. Quid igitur non timendum juvenibus, quorum animi motio vehementissima, virtus imbecillima, cor tenerum, vel corruptum, sensus vivacissimi, & minimè domiti sunt, ubi sectantur objecta in seipsis valde periculosa, & periculosiora ob inclinationem, qua in illa feruntur? quid hinc expectandum, nisi funestus lapsus?

II. Homo peccandi occasionem non quaerit, nisi quia oblectationem in ea invenit; nec eam invenit, nisi quia addictus est objectis, quae in peccato experitur. Amor, quo in haec objecta fertur, ipsius cupiditates roborat, eaque in ipsius animum potentiora reddit, & quod consequens est, ad se ab ijs defendendum imbecilliores efficit. An non igitur ipsi exploratum est, se interiturum in occasione, cui se committit, ut succum-

succumbat? satis virium si non habet ad Majus, resistendum propensione, qua in occasionem peccandi abripitur, quomodo, cum in occasione versatur, inclinationi eum ad ipsummet peccatum incitanti resistet, cum cum omnibus illicitis voluptatis, quæ in peccato inveniuntur, aggredietur? si firmus in suprema præcipitij crepidine, cum nihil eum impelleret, stare non potuit, quomodo in declivitate ab objectis præsentibus tractus, & animi sui motionibus impulsus tenere se poterit?

III. Fugiamus itaque peccandi occasionem, si peccatum ipsum vitare volumus. Non addamus vires nostris hostibus jam antè nimium potentibus, in occasiones nos coniiciendo; jam soli solis impares eramus: quid fiet, si per occasiones magis roborentur? Non suppeditemus eis contra nos arma. Viri sanctissimi, quantumvis fortes, & generosi; salutis suæ, nisi fuga, consulere posse, sibi visi non fuere: eorum timor, & præcautio omnes eis vires addidit. Si Iosephus non fugisset, absque dubio succubisset. Heroës Christiani sancto quodam terrore percelli visi sunt ad aspectum periculorum, in quæ vel charitas, vel Zelus eos immiserat. Et non æquè debiles, ac temerarij securi erimus in occasione.

sio.

Majus.

tionibus, in quas animi imperus, & in oblectamenta corporis proclivitas, non autem vera charitas nos præcipitârunt? Quemnam finem, nisi funestum lapsum inconsulta securitas fortiri poterit?

Statue peccandi occasionem vitare, si vitare peccatum cupis.

Qui amat periculum, in eo peribit.
Eccli. 3. 27.

Ioseph fugâ usus est pro armis. *Ambros.*

DIES XIV.

De Frequenti Confessione.

I.

Quomodo vel unicum diem in peccato hære potes, cum eo te liberare per Confessionem possis, si cogites, te odij, & iræ divinæ, hoc est, odij infiniti, & iræ omnipotentis scopum esse. Si ea omnipotens est, resistere ei nihil potest; & tu terræ vermiculus eam sustinere poteris? si est omnipotens, nemo eam evadere potest; & tu eam te evasurum arbitraris? non est bonum irritare Reges, inquit adagium, quia longas habent manus; cum tamen ultra Regni terminos se non extendant. Verum Deus longissimas habet, queis

queis universa orbis machina limites pone- Majus,
re non valet: *Quò ibo à spiritu tuo? inquiebat*
David, & quò à facie tua fugiam? si ascen- Psal. 13.
dero in Cælum, tu illic es; si descendero in infer-
num, ades. Si hæc ira omnipotens est,
tunc in immensum, & æternitatem usque
extendere vindictam suam potest: & ego
eam non formidem? mitigare non sata-
gam, cum tam facile possim? plus enim
necessarium non est, quàm delictum meum
confiteri, ad ejus veniam obtinendam.

II. Si quis tibi diceret, Regem summè
à te offensum se ostendere, & furiosum in
modum tibi iratum, potentiae, justitiæque
suae exemplum in te statuere, arque vin-
dictas potentiae suae pares à te exigere de-
crevisse, quantus terror, & pavor te inva-
deret? possesne vel ad momentum tran-
quillus vivere? an non reconciliatores
quæreret, qui tibi ab eo gratiam denuò
impetrarent? si scires diem aliquam, qua
illum tibi reddere propitium posses; an non
ea sollicitè uteris? si quis tibi certum sug-
gereret medium rem hanc ad felicem exi-
tum perducendi, an id negligeres, quan-
tumvis molestum, & superbiæ tuæ difficile
id foret? & tamen ille, sicuti tu, homo
duntaxat est, qui ultra tuam, suamque vi-
tam vindictas extendere non potest: Tu
in-

Majus

interea prompta fuga illius iræ subtrahere te vales.

*Obsecramus
pro Christo :
reconcilia-
mini Deo.
2. Cor. 5.*

III. Non ignoras, te, cum peccato mortali obnoxius es, Dei inimicum, odij, iræque divinæ scopum esse; qui igitur hoc pondus sustinere, & vel ad momentum in hoc statu hæere potes? cur illius effectus, qui nihilo minores sunt, quam æterna miseria, non formidas? & nihilominus in hoc statu non ad momentum, nec dies solum, sed annos integros perseveras, haud ignarus, suppetere media, Deum mitigandi, tuta non minus, quam facilia; cum aliud non requiratur, quam peccata tua sacerdoti detegere, ut eorum veniam obtineas, & teque reum ostendere, ut in justorum numerum coopteris; cum scias, Deum ipsum hæc tibi media offerre, qui te ad ea usurpanda invitat, atque adeò ad te rogandum, ut ijs utaris, se demittit. Et deliberas, an his medijs uti velis, & de annis in annos ea adhibere tergiversaris, ut te reconcilies cum inimico adeò formidando, & teque ab effectibus iræ omnipotentis ruearis? Quis unquam hanc agendi rationem comprehendat? sic verò agunt omnes illi, qui, cum habeant conscientiam peccato lethifero fædatam, ad pœnitentiæ sacramentum accedere cunctantur. An non & tu ex illorum numero es?

Sta-

pro singulis anni diebus.

143

Statue, simul ac sentis conscientiam tuam
gravi delicto oneratam, eam per Confessionis
Sacramentum exonerare. Majus.

Dixi: Confitebor adversum me injusti-
tiam meam Domino; & tu remisisti im-
pietatem peccati mei. *Psal. 31. 5.*

Qui confiteretur peccata sua, jam cum
Deo facit. *Aug. in Ioan.*

DIES XV.

De Frequenti Communione.

I.

AD Epulum Eucharisticum frequenter ac-
cedere nos oportet; quia Christus ad
id nos invitat: *Venite ad me omnes, qui la-
boratis, & onerati estis mole miseriarum, &
imbecillitatum vestrarum; & ego reficiam
vos.* Imbecillitates istae obstaculo tibi non
sunt; modò tibi displiceant. Christus
Dominus ad divinum hoc convivium invi-
tat etiam infirmos, cæcos, & claudos; ut
ostendat, idcirco neminem excludi, quòd
perfecta sanitate non gaudeat. Instituit
hoc Sacramentum in modum alimenti, ut
ostenderet, animam nostram non magis
hoc cibo spiritali, quàm Corpus nostrum
cibo corporeo carere posse. Præbet no-
bis

Majus

bis Corpus suum sub speciebus panis, quod alimentum est usitatissimum, & quotidianum; cum alia alimenta, non item hoc variari soleant. Eapropter Panis Eucharisticus panis quotidianus appellatur. præterea grandia bona pollicetur ijs, qui hoc Sacramentum frequentant, & graves pœnas illis minatur, qui eidem se subducunt. Denique nullos sacerdotum potestati præfigit limites ad hoc Sacramentum conficiendum, nec tempus fidelibus ad illud accedendi. Possêtne melius nobis demonstrare desiderium, quo ardet, ut ad hæc sacras epulas crebrò accedamus.

II. Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum frequenter sumere debemus, propterea, quod Ecclesia id à nobis contendat. Hæc nobis mentem suam declarat per unanimum consensum SS. Patrum, qui illius interpretes sunt. Si Eucharistia, inquit S. Ambrosius, panis est quotidianus, cur integros annos ab ea summanda abstinemus? cur ad eam non quotidie accedis, quæ prodesse tibi quotidie potest? Præposterum est, si quid aliud, inquit S. Chrysostomus, credere, præcipuam ad divinum Epulum dispositionem esse magnum inter sacras Communiones temporis intervallum. Pascha nobis semper agitur,

fi

si necessariam conscientiae puritatem habeamus. Potestne Ecclesia voluntatem suam efficacius, & clarius nobis testari, quam, dum per Concilium Tridentinum filios suos per viscera charitatis Iesu Christi obtestatur, ut sanctissimum hoc Sacramentum venerentur, saepius ad id accedendo, unaque asseverat, se ardentem desiderare, ut omnes, qui divinis hisce mysterijs assistunt, eorundem per S. Eucharistiae sumptionem participes se reddant. Eosdem animi sensus Ecclesia primis Christianis inspiravit, & quamdiu ejus filij SSmam hanc praxin retinere, verè sancti fuerunt.

III. Ad Sacram Synaxin frequenter accedendum, quia propria utilitas ad id nos urget. Quanta hominis est imprudentia! Deus ipsi vetat sub pæna mortis, ne de fructu arboris scientiae boni, & mali comedat; ipse nihilominus ex ea comedere cupit; Deus ei sub pæna mortis præcipit, ut hoc pane vitae vescatur; ipse tamen eo vesci recusat, licet tantum inde utilitatis capiat. In alijs Sacramentis accipit gratiam; in hoc gratiarum fontem, & auctorem, qui ad ipsum non venit, nisi ut eam ei copiosè conferat, semetipsum ei donando: atque hanc ei roties confert, quoties

K

ob-

Majus.

obstaculum illi non ponit, unaque premium sanguinis sui, & virtutem meritorum suorum applicat, seque eidem uniendo spiritum suum impertit. Quanta utilitas? verum, quanta miseria, vel cæcitas, eo se voluntariè privare, dum ad sacram Eucharistiam accedere renuit?

Ne dicas, te ad sacram hanc mensam accedere nolle, quod eâ sis indignus, sed conare te dignum reddere, ut sæpius ad eam accedere possis.

Nisi manducaveritis carnem filij hominis, & biberitis ejus sanguinem, non habebitis vitam in vobis. Io. 6. 54.

Non est audacia, sæpè accedere, sed indignè, vel semel. S. Chrysostomus.

DIES XVI.

De Remissione Injuriarum.

I.

Homo, qui injurias remittere non vult, de peccatorum suorum venia, & quod inde sequitur, de salute æterna obtinenda desperet, necesse est. Is solus impunè vindicare se potest, qui non habet, quod Deus sibi ignoscat. Sed ubi est ille homo? nos, cum peccatores simus, remedium non habemus, nisi in Dei misericordia, salutem

rem nostram in tuto collocandi. Hæc solidū
fiduciæ nostræ fundamentum est. Verū
quī misericordiam sperare possum, nisi
eandem alijs quoque impertiam? tu Do-
mine, illam mihi non nisi hac conditione
promisisti: & quis ego sine misericordia
tua sum, nisi miser, & reprobatus? *Dimittite*,
dixisti, & dimittetur vobis. Cælum ni-
si per misericordiæ portam intrare non pos-
sum. Et hanc mihi occludo, si eam fra-
tri meo denego. anne maximus meus in-
imicus gravius mihi malum inferre cupit?

II. Vindictæ cupidus omnia etiam effi-
cacissima salutis consequendæ media sibi
inutilia reddit, seipsum è Sanctorum com-
munionem excludit, nullæ amplius oratio-
nes, nullum ei Sacramentum, sacrificium
ei nullum quidquam prodest. Remedia
saluberrima ei funesta sunt: orare non po-
test, quin seipsum condemnet; imò ejus
oratio in horrendam imprecationem dege-
nerat; ne os quidem aperit, quin à Deo
sui condemnationem exigat. Quænam
hæc oratio? à Deo delictorum suorum ve-
niam petit, hac sibi lege imposita, quod
& ipse fratribus suis injuriarum remissio-
nem impertire velit; at ignoscere ipsis non
vult. Hoc idem est, ac non solum con-
sentire, verū & à Deo petere, ut sibi

Majus.

nunquam ignoscat, ut odio se prosequatur, ut se perdat, ut se pænis sempiternis addicat; potestne ipsius hostis, atque ipse etiam diabolus plus ei mali inferre, vel imprecari, quàm ipse sibimet inferat, sibimet imprecetur? an non hujusmodi hominem à vindictæ cupiditate excæcarum esse oportet, qui eò malitiæ delabitur? hoc sane non animi commotio, sed amentia, & furor est.

III. Non est ullum sacrificium, ex quo vindictæ cupidus fructum capiat. Christus ipse talem velut anathemate percussus repellit: *Vade prius reconciliari fratri tuo.* Sanguis, quem Christus quotidie in aris nostris offert, ubi sacerdotis, & victimæ munere fungitur, etsi virtutis sit infinitæ, sufficiens non est ad obtinendam veniam homini, qui eam fratri suo negat; sed neque curæ ipsi est, illam obtinere, quia eam non desiderat. E contrario sanguis infantis hujus Abelis vindictam implorat adversus sanguinarium hunc Cainum, qui nihil nisi vindictam spirat. Neque plus auxiliij in sanctissimis Sacramentis inveniet, qui ad vindictam pronus est: Omnis virtus meritorum Christi, omnis vis gratiarum hisce remedijs contentarum mereri non possunt, nec salutem asferre cordi homi-

hominis vindictam spirantis, nisi ejus du- Majus.
rities erga fratrem suum emolliatur. Gra-
tiam accipiet nunquam, nisi gratiam pro-
ximo suo faciat. Absolutio quoque,
quam ei sacerdos impertit, ipsi in senten-
tiam condemnationis erit, nisi eam sincera
cum inimico suo reconciliatio præcesserit.

*Scrutare animum tuum, ut cognoscas, an non
aversionem ab aliquo foveas, & injuriæ tibi il-
latæ memoriam; & religioni tibi duc, oratio-
nem, quam Christus ipse nos docuit, recitare,
priusquam ignoveris.*

Beati misericordes, quoniam ipsi mise-
ricordiam consequentur. Matt. 5. 7.

Qui fratri negat indulgentiam, sibi pa-
riter negat. S. Leo.

DIES XVII.

De Cognitione sui ipsius.

I.

Nihil majoris est momenti, quàm se ip-
sum cognoscere. Humilitas funda-
mentum est perfectionis; & sui ipsius cog-
nitio fundamentum est humilitatis. Su-
perbi sumus, quia nos ipsos non cognosci-
mus. Si reliqua omnia sciam; me ipsum
verò ignorem, idem est, ac si nihil sciam.

K 3

Si

Majus.

Si omnia alia nesciam, sed meipsum cognoscam, multum scio. Quid mihi utilitatis affertur, si noverim causas, & effectus omnium, quæ in universo maxime admiranda sunt, & ignorem, quid in animo meo geratur? Universi administratio mihi non incumbit; sed animæ meæ cura incumbit mihi: omnes proin ejus motus observare teneor, ut eos à rationis regula componam. Mei ipsius cognitio regia est ad Deum cognoscendum via. Me ipsum cognoscere non possum, nisi meum nihilum, miseriam, meamque à Deo dependentiam cognoscam. Et hæc omnia cognoscere non possum, nisi cognoscam Dei existentis naturam, supremum, ac plenum ejusdem Dominium, cui me nec ad momentum subtrahere possum: utinam Domine, aiebat S. Augustinus, noverim me! noverim te!

II. Cum aliquo homine diu vivere non possumus, quin eum cognoscamus, ut ut parum eum observamus. Et tamen etsi longo jam tempore nobiscum vivamus, nos ipsos non novimus. Melius dixerim, etsi à nobis separare nos non possimus, à nobis tamen exulamus, quia nunquam nos colligimus perpetuò ad externa effusi: imò studio à nobis ipsis recedimus. Tantum abest,

est, ut in nos inquiramus, ut una è præci- *Majus*
pui nostris curis sit, nobismetipsis nos te-
gere, nosque ignorare. Socordia non
minima hujus ignorantiae causa est: stu-
dium conscientiae explorandae laboriosum
est, ideo labori parcere cupimus. Su-
perbia verò præcipua hujus ignorantiae est
origo: cognitio nostri ipsorum modestos
nos redderet: nam si in nos ipsos redire-
mus, multas miseras, & imbecillitates
inveniremus. Idcirco, quia isthæc cogni-
tio arrogantiae nostrae non congruit, vi-
randam eam judicamus. Malumus cæci,
& superbi, quàm cum nostri despicientia
perspicaces esse.

III. Amor nostri ipsorum potissima hu-
jus ignorantiae causa est; miseras, & im-
becillitates nostras amamus, immoderatis
nostris propensionibus oblectamur. At-
que hæc oblectatio in nobis extinguit fe-
rium ijs nos expediendi desiderium. Cæ-
terum, si in nos ipsos descenderemus, &
omnes cordis nostri motus, & inordinatio-
nes examinarem, fieri vix posset, quin
caperemus, quàm turpe sit, earum effectus
non formidare, & eisdem medendi neces-
sitatem non agnoscere. Ad hoc verò ten-
tandum animo generoso, & ad exequen-
dum insigni sui ipsius victoriâ opus esset.

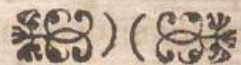
Majus.

Superbia, amor sui, & desidia hujc desiderio obicem ponunt. Medium, quo homo vanus, & ignavus hæc obstacula superare statuat, non invenitur, præter te, Domine, qui solus me contra imbecillitatem, & ignaviam meam firmare potes. Monstra itaque mihi meipsum, ut me, & misérias meas eadem mentis acie perspiciam, qua tu eas perspicis. Sed inspira quoque mihi earundem horrorem, & ab ijs me libera. Vel potius; dum mihi illas monstras, relinque mihi, quidquid deprimere me potest; ita tamen, ut tibi non displiceam, nec animum abijciam: nullum remedium nimis efficax est malo insanabili, quale est superbia, curando.

Statue tibi met ipsi studiosè, & assidue attendere, tuique ipsius cognitionem omnibus alijs scientijs præhabere.

Universa vanitas est omnis homo vivens. Psal. 38. 6.

Noverim me! noverim te! Aug.

DIES

De Oratione.

I.

K 5

malor,

Majus*Oratio ejus
fiat ei in pec-
catum p sal.
108.*

malo, quod est peccatum, liberari, & ipse in eo perseverare cupit. Quàm inaudita secum ipso discordia! quanta damnationis causa!

II. Oratio nostra effectum suum non habet, quia non petimus, quod petere nos oportet: non exaudimur, inquit S. Augustinus, nisi quatenus in nomine Servatoris petimus: at in nomine Servatoris petere non possumus id, quod salutem nostram adversatur. Petis à Deo, ut in hac lite forensi, quamvis injusta, superior abeas: an non hoc est novum scelus parrare, cum Deum complicem, & ministrum injustitiae tuæ reddere cupis? peris à Deo sanitatem, & bona, quæ ipse prævidet salutem tuam obstitura, ob immoderatum, quo in ea raperis, desiderium, ob abusum, quo ea tractabis: hæc tibi non gratiæ, sed supplicia forent. Deus te exaudit, dum ea negat. Tu quidem bona petere tibi videris, cum tamen illa tibi sint futura mala; privatio verò eorum in maximum tibi bonum sit cessura. Deus non tua verba, sed desideria exaudit. Opras felix esse, hæc bona desiderata, ad quæ aspiras, scelera tum te, & quod consequens est, infelicem redderent. Ah! Domine, nega mihi, quidquid salutem meam adversum petiero, & in hoc exaudiri cupio.

III. Oratio

III. Oratio nostra effectum suum non Majus.
habet, quia non petimus, sicut oportet;
non exaudiris, inquit S. Iacobus, quia male
oras. Oratio tua conditionibus neces-
sarijs destituta est, quæ eam efficacem red-
dant. Oras absque attentione; & cur vis,
ut Deus te intelligat, cum nec ipse te in-
telligas? oras absque reverentia, & ip-
sas tuas preces peccatum facis. An exau-
diri mereris à Deo, dum eum orando of-
fendis? oras absque fide viva, quam Ser-
vator semper veluti conditionem necessa-
riam requisivit ad obtinendum, quod pe-
titur: is enim non solum dixit, nos, quid-
quid petierimus, obtenturos; sed, quod
cum fide petierimus. Tandem lassaris,
& ab oratione desistis; cum tamen certa
orationis efficacia de lege ordinaria perse-
verantiæ affixa sit. Si his omnibus con-
ditionibus oratio tua caret, in te metipsum,
si non exaudiris, culpam refer.

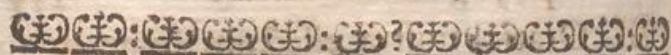
*Examine, quænam harum conditionum
orationem tuam deficiat, & impediat, quò mi-
nus exaudiatur. An non omnes istæ forsitan in
ea desiderantur?*

Petitis, & non accipitis, eò quòd male
peratis. *Iacob. 4. v. 3.*

Non petitur nomine Salvatoris, quid-
quid est contra rationem salutis. *Aug. in
Ioan.*

DIES

Majus.

DIES XIX.

De vera Pietate erga B.V.
Mariam.

I.

UNA è causis, & signis certissimis Præ-
destinationis nostræ pietas est in B. mam
Virginem, si quidem ea vera est. Sunc
enim quædam in Deiparam pietates falsæ,
aliæ justo fidentiores, aliæ denique imper-
fectæ. Falsa pietas nos decipit, & vana spe-
lactat justo fidentiorum interit. Nobis struit.
Imperfecta ad salutem æternam nos non
perducit. Falsa pietas in B. mam Virginem
est, eam labijs honorare, & corde ignomi-
niâ afficere; honorare matrem, dum fi-
lium offendimus, & ab ea gratias petere,
dum ijs abutimur, quas nobis jam obtinuit.
Justo fidentior pietas est, sibi persuadere,
S. mam Virginem salutem nobis impetra-
turam, dum ipsi pro ea laborare nolumus.
anne ipsa plus, quàm Deus præstare po-
test, qui æternam Beatitudinem nobis da-
re sine nobis haud potest? Temeritas est
confidentiâ, qua in eam ferimur, uti ad
perseverandum in peccato, quod creda-
mus, eam nobis peccatorum nostrorum

ve-

veniam obtenturam : hoc enim est, ip- Majus
sam iniquitatum nostrarum velle compli-
cem reddere. Quanta injuria ! pietas im-
perfecta est, totum cultum, qui B. mæ
Virgini exhibetur, constituere in frigidis
quibusdam, & languidis precibus, ac cære-
monijs exterioribus. Perfecta in Deipa-
ram devotio consistit in imitandis ejus vir-
tutibus : omnis pietas, quæ huc non col-
limat, imperfecta est. An non & tua sic
est comparata?

II. Servus Mariæ nunquam peribit: ve-
rum est. Hæc cogitatio autoritate SS.
Patrum, ratione, & experientia nititur. At,
estne servus Mariæ, qui mundi, & diaboli
mancipium est? estne servus Mariæ, qui
ejus filio inimicus est, nec ei se reconciliare
cupit? estne servus Mariæ, qui in se do-
minari patitur vitia, quæ ipsa summopere
abominatur? estne servus Mariæ qui filij
ipsius leges perulenter violat, & matris se
protectioni committit, & immunis esse cu-
pit à pænis, quas leges ipsius violando me-
retur? estne servus Mariæ, qui ejusdem
insignia portat exterius, dum cor ipsius
cordi penitus habet oppositum eique non
obedit, dum ipsius filio non obtemperat?
ipsa non minùs, quàm filius exigit morum
emendationem, non verò mortem pecca-
toris,

Majus.

roris, si per obstinationem tuam ei te opponis, non amplius servum, sed hostem suum te reputabit, cum obstinato animo filij sui hostis esse velis.

III. Verum est, pietatem in S. mam Virginem maximorum peccatorum esse refugium, eisque minimè desperandum, quamdiu sinceram simul, & justam erga ipsam fiduciam habuerint. Hæc in ipsam pietas, & confidentia præsidium quoddam est, quo ab ira Dei defenduntur: si verò hoc præsidio abutimur, magnam Deus gratiam nobis subtrahet, ut hac pietate, & simul omni salutis obtinendæ spe excidamus. Et postmodum B. ma Virgo interitum nostrum impedire alia ratione non potest, quàm providendo nobis de gratijs Protectionis, quæis nos è periculis liberet. Si verò, ipsâ invitâ in illa nos conijcimus, quid ipsius protectio nobis proderit? ipsa enim salutem impetrare nobis non potest, nisi vitæ in melius commutandæ nobis obtineat gratias: quibus si resistimus, quid nos eæ juvabunt, nisi ut excusatione minus efficiamur digni? qua ratione Deipara certam reddere prædestinationem nostram potest, nisi obtinendo, ut in statu gratiæ moriamur? qui verò hoc fieri potest, si in peccato semper vivimus?

EXA.

*Examina te, ut videas, an nomen servi Ma- Majus.
riæ merearis atque inde judicare possis, an
commoda huic nomini annexa exigere possis.*

*Qui audit me, non confundetur; qui o-
perantur in me, non peccabunt. Eccli. 24.30.*

*Si Mariam diligitis, si vultis ei placere,
æmulamini. Bernard.*

DIES XX.

**De Necessitate, quæ vero Chri-
stiano incumbit, Christum se-
quendi.**

I.

ESne Christianus? Quæstio videtur in-
utilis; sed forsan injusta non est, quan-
doquidem hoc dubium fundamento non
caret. Usus rationis vix attigeras, cum
hæc quæstio tibi proponebatur; innocen-
tia ætatis tuæ, te, quod verum erat, respon-
dere docuit. Potésne etiamnum hunc in
modum respondere? verum est, te nomen
Christiani gerere; sed, an tanti mensu-
ram nominis imples? characterem quidem
ejus habes; sed agísne vitam eidem con-
gruam? credísne modicum aquæ,
quo in sacro fonte tinctus es, perfe-
ctum te Christianum effecisse? necessarium
hoc est; sed non sufficit. Quid est esse
Chri-

Majus.

Christianum? est esse hominem, qui proficitur, se Christum sequi, imitari. An eum sequeris? an eum imitaris? si ita res se habet, verus es Christianus.

II. Quid est esse Christianum? est esse eum, qui sibi Christum proponit velut exemplar, Evangelium, & Christi vitam veluti vitæ suæ regulam; qui divini huius archetypi evadere conatur ectypon; ita, ut, dum quis ipsum intuetur, se Christum intueri credat; idcirco, quod omnia ejus lineamenta, ut ita dicam, in se exprimat, & dicere cum Apostolo possit, se vitam Christi vivere, vel potius Christum in ipso vivere. Hæc est effigies hominis Christiani. Estne hæc etiam tua? cognoscisne te ex hisce lineamentis? si ita est, Christianus es; sin verò, injuriâ hoc tibi nomen tribuis; fidelis enim nomine, re infidelis es; Christianus in speciem, ethnicus reapse. Quale monstrum! Ectypon Christi esse debes, si Christianus es. Si quis judicare velit, an Ectypon non aberrat ab archetypo, unum cum altero componit, & singulos utriusque ductus examinat; comparisonem si facis, quantum ea tibi ruborem iniiciet, dum tibi monstrabit, quantopere ab hoc divino exemplari distentias!

III. Chri-

III. Christus est humilis; tu superbus **Majus**
inanis gloriæ sectator es. Ille abhorret
honores, & fugit; tu ijs cum ardore in-
hias. Ille mitis fuit, & pariens; tu ferre
nihil potes. Ille atrocissimas injurias re-
mittit, tu vel levissimas condonare non
vis. Ille ipsos suos amavit tortores; & tu fra-
tres tuos amare non potes. Ille fuit pau-
per, ita ut nudus prorsus moreretur; &
tu bonis terrenis supra modum addictus
es. Ille vitam egit perpetuò asperam,
& austeram; tu vitam mollem, & suavem
sectaris. Ille sibi delicias etiam innocentissi-
mas negavit; tu periculosissimas, & forsitan
immoderatissimas tibi permittis. Ille fuit
obediens usque ad mortem Crucis; tu in
rebus facillimis obedire renuis. Ille in re
nulla seipsum quæsit; tu in omnibus te
quæris. Potestne major esse oppositio,
&, quod consequens est, manifestior re-
probationis character? nonne Christi è cru-
ce pendentis imago, quæ tibi in morte ex-
hibebitur, ut te ad confidenriam animet,
te condemnabit? mors Christi inutilis tibi
erit, si ipse vitam tibi non statueris vi-
vendi regulam? si ex ipsius exemplis non
profeceris, ex ejus meritis utilitatem non
percipies. Nec Servator tuus erit, si
exemplar tuum non fuerit,

L

Com-

Majus.

Compara te cum divino hoc archetypo, ut videas, an ex hisce lineamentis te cognoscas.

Magister, sequar te, quocunque ieris.
Matth. 8. 19.

Frustra sum Christianus, si Christum non sequor. Bern.

DIES XXI.

De Mysteriis vitæ Christi occultæ.

I.

QUis Christi Consilium in vita sua occulta comprehendere potest? Is venit animabus in salutis viam perducendis daturus operam, & triginta ipsos annos in officina opificis perseverat, ut vitam in ea obscuram, &, ut videretur, inutilem agat. Cur tam ardentem Zelum loco tam ignobili includit? cur lumen adeò rutilans sub modio abscondit? cur tam admiranda talenta sepelit? cur mundum non percurrit, ut eum doctrinâ suâ instruat, virtutum exemplis ei præluceat, suis miraculis in stuporem rapiat, vitæ suæ sanctitate, & verbi divini virtute ad meliorem frugem convertat? cur denique triginta ipsos annos nihil agendo transigit; cùm intra
 hoc

hoc tempus tanta præstare ad gloriam Dei Majus. posset? quàm impenetrabilia esse videntur vitæ hujus absconditæ Mysteria? imò, quàm grandia, quàm admiranda sunt ijs, qui ea penetrant?

II. Christus in hac vita occulta nihil agere credebatur; & tamen quanta non egit, nihil ut videtur, agendo? cùm voluntatem faceret Patris, an nihil agebat? cùm nos doceret pretium voluntatis divinæ, quid non agebat? nihil enim ad speciem agere, dictante id Dei voluntate, plus est, quàm multa, & grandia præstare contra Dei voluntatem; an nihil agebat, cùm per hoc nos pararet ad mysteria vitæ suæ in SS. Eucharistia absconditæ? an nihil agebat, cùm per hunc amorem vitæ occultæ nobis suppeditaret antidotum adversus superbiam nostram, & desiderium, quo videri, & æstimari ambimus? an nihil agebat; cùm ex officina Scholam quandam faceret, in qua nobis daret tam insignia documenta de humilitate, quæ nos in cognitionem pretij hujus virtutis adducerent; ejus æstimationem, & amorem inspirarent, ejusque praxin nos docerent? an nihil agebat; cùm nobis præberet exempla, quæ olim Alexios, & Calybitas animatura, quæ eremos insignibus Anacho-

Majus.

retis, & Religiosorum claustra tot Sanctis viris, & fæminis celebratura essent; an nihil agebat?

III. At quantopere hæc vita Christi occulta superbiam tuam, & immoderatum te conspicuum, celebrémque reddendi desiderium tibi exprobrat? Zelus tuus, ut videtur, te animat ad magna præstanda, ad actus virtutum exercendos, qui splendorem præferant. Verbo: omnia facere cupis, sed metuendum, ne omnia tentando nihil facias. Nam facere multum, sed non pro Deo, est nihil facere. An non fastus est, qui ad exteriora te impellit? an non philautia est, quæ te ad agendum incitat? an non desiderium, te gloriosum reddendi, magnúmque tibi præ alijs nomen comparandi, ad opera bona te instigat? quid est, quod te usque adeò ad opera ultronea moveret? id nimirum, quòd multum splendoris habeant, téque præ cæteris spectabilem reddant; cum tamen in operibus, ad quæ facienda obstrictus es, ram socors sis; quia nempe obscura sunt, nullámque tibi famam comparant. An non mysteria vitæ Christi absconditæ occultam tuam superbiam produnt?

Examina teipsum, ut videas, an vehementia Zeli tui, & desiderium ad exteriora te effun-

pro singulis anni diebus.

165

fundendi non sit effectus potius vanitatis, quam Majus.
charitatis?

Verè tu es Deus absconditus. Isa. 45. 15.

Nostrium orium magnum est negotium.

Aug.

DIES XXII.

De Mansuetudine.

I.

BEati mites, inquit Christus, quoniam ipsi possidebunt terram. Imò longè plus consequentur; possidebunt enim cor Dei, possidebunt corda hominum, possidebunt cor proprium. Dominus est Deus pacis, thronum suum erigit in cordibus, in quibus pax residet; in commoto, & irato corde non invenitur. Non in commotione Dominus. Ejus deliciae sunt in anima miti, & tranquilla quietem capere, eique se impertire. Hoc ut filios suos aspectu suo dignatur, & ut talibus non solum hæreditatem suam pollicetur, sed ex hoc momento exquisitorum beneficiorum eos reddit participes. Cujunquam magis se impertijt, quàm Moyse? plures in ipsum, quàm in ullum mortalium gratiæ fuere collatæ, non alia de causa, quàm, uti SS. Litteræ notant,

Matth. 5.

Factus est in pace locus eius Psal. 75.

3. Reg. 19.

Beati pacifici, quoniam filij Dei vocabuntur.

Matth. 5.

L 3

quia

quia mitissimus fuit. David sibi visus non est potentius argumentum Deo afferre posse ad gratias ejus impetrandas, quàm si mansuetudinem suam ei in mentem revocaret. An non defectus gratiarum, quem deploras, è defectu mansuetudinis profiscitur?

Provi. 17.

II. Homo mitis, & benignus, qui se ipsum possidet, corda etiam hominum possidet, & quodammodo in ea dominatur. Non est ingenium adeò ferox, quod mansuetudine non concilietur; nec iræ tam impotens, quod per eam non mitigetur. Ira atrocissima, inquit spiritus sanctus, verbo miti, & officioso obistere non valet. Quantaunque vi polleat zelus, plures tamen mansuetudo, quàm ipse ad meliorem frugem reducit. Quot corda ea sibi subjecit, quæ zelo obstiterè? zelus Servatoris perterrefecit quidem Templi prophanatores, neminem tamen eorum ad honestiorem vitæ rationem reducere notatus est. Castigavit eos, sed non emendavit. E contrario obstinatissimi quique mansuetudinis ipsius amœnitati opponere se non potuère. Testantur id Publicani, Magdalena, & maximi peccatores, ei se dedere compulsi. Quî fieri potest, ut is non ametur, qui malum pro malo reddere penitus ho-

horret, qui nullum verbum paulò acerbius Majus.
elabi sibi patitur, qui ipsam etiam veritatem non nimis ferventer defendit, qui jura sua tenaciter non tueretur, qui bonorum suorum, quàm benignitatis jacturam facere mavult, qui injurijs non nisi obsequia rependit?

III. Mansuetudo facit, ut homo se ipsum possideat, verus cordis sui Dominus; cum id nec perturbationibus, nec agitationibus concutiatur. Is in eo velut in aqua pura, & pellucida videt omnes motus inibi assurgentes, & quemadmodum nec iracundia, nec aliæ commotiones animo ejus dominantur, sic ipse omnibus suis cupiditatibus imperat, quæ contra ipsius mandatum se non erigunt, nec ulla e corde ejus, nisi ipso volente, prodit. Homo iratus, ajunt, est extra se; quî igitur videre poterit, quid in se geratur? quî omnibus animi sui motibus moderari poterit? verùm homo mansuetus, & tranquillus nunquam extra seipsum prodit, sibi nunquam non attentus. Idcirco perspicit, quid in se agatur; nec quidquam ipsum latet. Quemadmodum mansuetudo Dominium ei tribuit omnium animi sui motionum; sic omnes earû imperus facilè comprimit, sibi que morigeras experitur, cum, & ipse ratio

rio

Majus,

tionem, & Deo semper morem gerat. Si cupiditates tuæ frequenter contra te insurgunt, inde oritur, quod rationi, & Deo te non submittas.

Statue ad id seridò incumbere, ut Dominus tuus ipsius efficiaris per patientiam, & mansuetudinem, si aliorum corda conciliare tibi cupis.

In patientia vestra possidebitis animas vestras. *Luc. 21. 19.*

Pax mea cum humilibus, & mansuetis corde. *Imit. Chr. c. 13. l. 3.*

DIES XXIII.

De Separatione Sua a Mundo,

I.

Fieri non potest, ut quis salutem consequatur æternam, nisi à mundo se abalienet; ab eo verò se abalienare difficile est, nisi ab eo se separet. Exire de medio mundi corrupti, dicit Dominus, & ab eo vos sejungite, si filij Dei, id est, veri Christiani esse velitis. Gratia, quæ nos Christianos reddit, est gratia separationis. Imò simul, ac caractere Christiani per S. Baptismum ornatur, ad mundo renuntiandum, & ab eo nos separandos nos obstringimus. Divus Paulus ad Christi fidem vocatio-

2. Cor. 6.

*Qui in se
gregavit
ex utero.
Galat 1.*

cationem, separationem appellat. Id, quod Majus, prædestinatos reddit, est separatio, quam Deus instituit, dum eos è massa perditionis segregat. Id, quod veros Christianos efficit, inquit S. Augustinus, est separatio à mundo corrupto; & hæc verè pœnitentes reddit. Primus motus, quem gratia peccatori inspirat, est desiderium è periculis mundi, qui eum corrumpit, discedendi. Si gratia Christianismi est gratia quædam separationis, ei respondere non possumus, nisi à mundo nos sejungamus. Sunt gratiæ nonnullæ corroborantes, quibus non nisi certando respondemus. Sunt gratiæ præcautionis, quibus non nisi timendo respondemus. Sed, quod attinet ad gratias separationis, ijs non nisi fugiendo responderetur.

II Aura mundi aura est peste infecta. Qua ratione morari in eo diu possumus, quin ea afflemur? quàm difficile est in mundo versari, & tamen amoris vinculo ei non alligari? Res omnes, quas in mundo cernimus, Sermones, quos in eo audimus, Exempla omnium illorum, quibuscum vivimus, eò conspirant, ut ei nos affigant. objecta, & bona omnia, quæ mundus nobis proponit, sub sensus nostros cadunt, & proin vim perquàm vehementem in eos

Majus;

faciunt, quibuscum singularem proportionem habent; atque hac ipsa de causa affectiones nostras excitare, corque nostrum movere facile possunt. Sermones omnium eorum, quibuscum consuevimus, cum non agant, nisi de magni aestimatione, rerum sub sensum cadentium, quibus ipsi sunt inescati, nos quoque ijs inescant, & affectionem, quæ aliunde jam sat fortis est, roborant: Sed Exemplum tot hominum, inter quos vivimus, quos aestimamus, quos amamus, quique omnes suas curas hisce bonis inquirendis impendunt, omnem felicitatem suam in eorum possessione statuunt, est quasi torrens aliquis, qui nos abripit, ut submergat, & ad interitum præcipitet. Itaque securitatem, salutemque nostram, præterquam in separatione, & fuga, invenire non possumus.

III. Itaque separatio à mundo necessaria est; at simul difficilis: homo enim occasione conditionis suæ mundo irretitus eum fugere non potest: nihilominus ab eo separare se debet. 1. à mundo corrupto. 2. à mundo periculoso. 3. à mundo vano, & frivolo. Hæc autem separatio suos gradus habet. Abalienare penitus se debet à mundo corrupto, ab hominibus, quorum liberior vivendi ratio, sermones
im-

impuri, axiomata impia, consilia scelera-
ta ad nihil sunt apta, nisi ad corda deprava-
vanda, & animas perdendas. Vitare de-
bet, quoad fieri potest, mundum pericu-
losum, ubi primas plerumque tenent sæculi
pompæ, quibus in sacro Baptismate re-
nuntiavimus, domos ludorum, & con-
tinuarum animi remissionum: item con-
gressus illos, in quibus non nisi obtrecta-
tiones, & facetiæ ineptæ in usu sunt. mo-
derari, & coërcere debet commercium
cum mundo vano, & frivolo, totque vi-
sitationes inutiles rescindere, ut tempus,
quod sibi conceditur, tribuat obeundis
muneribus conditioni suæ, & dignitati
Christianæ proprijs, ut subinde sacris al-
taribus advolvatur, vel conclavi suo se ab-
dat, salutis suæ invigilaturus, & precibus
navaturus operam. solésne hoc agere?

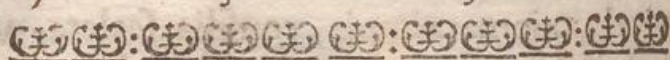
*Statue, in quocunque statu vivas, mundo
penitus valedicere, téque ab eo, quantum po-
tes, separare.*

Exite de medio eorum, & separamini,
dicit Dominus, & ego recipiam vos, &
ero vobis in patrem. 2. Cor. 6. v. 17. & 18.

Non vis relinquere mundum; relin-
quet te mundus. *Aug. Serm. I.*

DIES

Majus.

DIES XXIV.

De Regulis Charitatis in Pro-
ximum.

I.

*Diliges pro-
ximum tuū,
sicut te ipsum
Matth. 22.
v. 39.*

Regula prima charitatis est, amare proximum nostrum, sicut nos ipsos. Amor, quo nos ipsos prosequimur, teneri est. Teneri hujus amoris primus effectus est, minima etiam mala, quæ nobis obveniunt, graviter ferre; vel potius nobis persuadere, mala nostra nunquam esse levia. Charitas nostra in proximos idem in corde nostro præstet necesse est. Si eos ut nos ipsos amaremus, de minimis eorum malis doleremus; vel potius, charitas ea nobis ut grandia proponeret, exemplo S. Pauli; qui, cum propria mala dolorem ei non afferrent, ex omnibus tamen malis fratrum suorum non modicum dolorem capiebat. Quàm longè ab hac agendi ratione absumus, qui in malis, quæ proximo accidunt, tam duro sumus animo. Secundus teneri in nos amoris effectus est, proprios defectus tegere, aut curare, ut leves esse videantur. Id ipsum etiam charitas agere debet, si fratrum nostrorum spectamus

mus defectus. Hæc illos velut leves nobis proponet; si actionem excusare nequimus, intentionem excusabimus; si nec ipsam intentionem excusare possumus, imbecillitatem hominis miserabimur, nobisque ab hoc defectu cavebimus. Quomodo tua agendi ratio huic regulæ congruit; quantum ab hac charitate diversa est!

Majus.

II. Altera charitatis regula est, proximum nostrum eo modo amare, quo ab ipso amari vellemus. Hanc regulam Christus ipse nobis præscribit: *Quæcunque vultis, ut faciant vobis homines, & hoc facite illis.* O regulam divinam! observemus eam, tum justi, imò, & sancti erimus. Quid facilius? sufficit legem sequi amoris nostri ipsorum, quantumcunque exlex sit. Sufficit sequi motus ejusdem, quantumvis sint injusti, ut eis nos accomodemus. Is proximo justa reddere nos docebit. Quivis è seipso percunctetur: vellémne ego, ut hunc in modum ageretur mecum? vellémne, ut austerius tractarer, ut alij contemptim de me loquerentur, ut imperiosum in modum, si quid agendum esset, mihi præciperetur, ut meæ famæ malitiosè detraheretur, ut cavillationibus exciperer, ut ludibrio haberer, ut minimi mei erro-

Matt. 7. 12.

res

Majus.

res, quasi magni forent, traducerentur, ut exaggerarentur, ut innocentissimæ meæ actiones summè nocentes reputarentur, ut intentiones meæ, quantumvis rectæ, in deteriore partem malignè acciperentur; ut sinistrum judicium è levissimis indicijs de mea vivendi, & agendi ratione ferretur, ut imbecillitatibus meis nulla tribueretur venia, ut defectus mei non tolerarentur? an non optarem, ut modo prorsus contrario mecum ageretur? Eccur ego non eadem ratione cum alijs agam, cùm lex charitatis præscribat, ut alijs faciam, quod fieri mihi vellem?

III. Tertia charitatis regula est, proximum nostrum amare, sicut Christus nos amavit. Atque hanc ipse nobis præscribit, dum ait. *Mandatum novum do vobis, ut diligatis invicem, sicut dilexi vos.* Si hanc Regulam consulamus, si eam sequamur, quousque nos non deducet? Quomodo Iesus nos amavit? sine ullo nostro merito.

Ioan. 34.

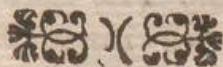
Quid in nobis reperit amore suo dignum, vel potius quid in nobis reperit, quod non ipsius odium mereretur, cùm ejus inimici essemus? amavit nos sine ullo suo commodo, quid enim sperare poterat à pauperibus, & miseris, quales nos sumus? amavit nos tam ardentè, ut bona, quietem, gloriam

riam, & vitam suam nobis consecraret. *Majus:*
sic dilexit. En quantopere Iesus nos amâ-
 rit ! En exemplum, quod veluti charita-
 tis nostræ regulam nobis proponit. En
 præceptum verè novum, quod veri Chri-
 stiani observare tenentur. ane hætenus
 id observavi? an ad id observandum saltem
 deinceps paratus sum ? ad hoc obtinen-
 dum necessarium foret, mi Servator, ut me
 minùs, & te magis amarem, quàm amem;
 ut proximum meum prorsus heroica cha-
 ritate diligerem; cujus praxin docere me
 solus potes; quemadmodum solus ejus mi-
 hi præbuiisti exemplum.

*Assuesce potissimùm in modo cum proximo a-
 gendi, secunda regula uti, & frequenter ex te
 quærere: vellémne, ut hunc in modum ageretur
 mecum?*

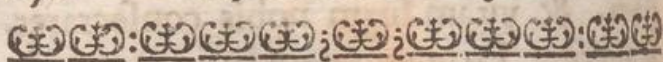
In hoc cognovimus charitatem Dei,
 quoniam ille animam suam pro nobis po-
 suit, & nos debemus pro fratribus animas
 ponere. 1. Joán. 3. v. 16.

Omnium ille passiones suas credidit, &
 tanquam suas flevit. *Hilar.*

DIES

Majus.

DIES XXV.

De Gradibus Consensus voluntatis nostræ cum Divina,

I.

Primus Gradus conformationis voluntatis nostræ cum divina consistit in ferenda Dei voluntate, cum difficultate quidem aliqua, sine tamen impatientia; cum horrore quidem aliquo, sine tamen adverso conatu, non quidem reipsa murmuramus, subinde tamen querimonias quasdam excidere nobis patimur. Non vellemus voluntati divinæ nos opponere, malle tamen, ut ea se nostræ accommodaret: potius id perimus immoderato, & inquieto studio, quam vero fervore; non vellemus id obtinere medijs injustis utendo, adhibemus tamen ea, quæ valde sunt imperfecta; non vellemus admittere peccatum lethale, ut votis damnaremur; sed multis peccatis levioribus committendis nos exponimus; non volumus ei resistere, turbamur tamen. Hic gradus Conformationis magnopere imperfectus est. Verum quantumcunque imperfectus sit, forsitan necdum eum attigisti.

II. Se-

II. Secundus gradus est, se voluntati di-
vinæ submittere. Gradus iste horrorem om-
nem non excludit; sed facit, ut eum supe-
remus. Affligimus nos ob jacturam bo-
norum, ob mortem hominis illius adeo
nobis chari; divinæ tamen voluntati ac-
quiescimus. Commovemur quidem ab in-
juria quadam per inimicum nobis illata; ab
illius amici perfidia; neque tamen idcirco
turbamur; tantum abest, ut in murmura-
tiones erumpamus, ut ne modestis quidem
querimonijs demus locum; aut, si qua na-
turæ nostræ imbecillitati elabatur, eam
quantocyus ejuramus, & damnamus. Si
quando gemitus edimus, gemitus hi amo-
re plenissimi sunt, & fiducia prodeunt
filij, qui coram tam benigno Patre cor
suum exonerat afflictum: si cordi afflicto
morus quidam primo-primi excidant, qui
voluntati divinæ adversari videntur, id
non fit, nisi ut eos comprimat, & occasio-
nem habeat sacrificium suum renovandi.
Tantum abest, ut vel minimum errorem
admittere velit, quo impedire cupiat, quod
minus voluntas divina impleatur, ut ne
pedem quidem eum in finem movere vel-
let; & si vel unico verbo opus esset ad mo-
vendum Deum, ut suam voluntatem no-
stræ accommodaret, id proloqui noller.

M

O

Majus.

O quàm longè ab hoc gradu abes! Et tamen hic perfectissimus non est.

III. Gradus Tertius Conformationis cum divina voluntate in eo versatur, ut etiam tunc eam amemus, cùm nobis severissima videatur. Voluntatem divinam non amare, est Deum ipsum non amare. Voluntas divina voluntas justa, & sancta est; ac proin eam non amare, est malum, & injustum esse. Voluntas Dei nulla res, nisi nos amando, nobisque benefaciendo occupatur. Itaque eam non amare seipsum odisse est. Omnes nos è naturæ legibus bonum amamus: potèstne verò aliquid, quod bonum non sit, à voluntate infinitè bona proficisci? maxima quæque mala, ubi per Dei voluntatem transeunt, mutatâ naturâ, evadunt bona; atque ita non solum animo voluntati divinæ consentiente, sed & læto acceptanda sunt. Bona ipsa, quæ accipimus, non tam propter se, quàm propter voluntatem divinam, à qua proficiscuntur, grata habere debemus; similes beatis cæli incolis, quibus minùs cordi est propria felicitas, quàm divinæ voluntatis in eis impletio. Atque hoc est, quod ipsos perfectè sanctos, & beatos efficit. An non hujusmodi dispositio illud cor, in quo ea invenitur, ve-

rwm

rum Paradisum, & hominem, qui eam habet, verè beatum reddit? *Majus.*

Examina te, ut videas, ad quem trium horum graduum perveneris?

Sicut autem fuerit voluntas in cælo, sic fiat. *1. Machab. 3. 60.*

Gratias agas Deo non minùs in adversis, quàm in prosperis, & cùm prospera sunt, te non meruisse fatearis. *Eucher.*

DIES XXVI.

De Præsentiâ Dei.

I.

Deus me intuetur. Ah grande Verbum ei, qui id comprehendit! Quotopere hoc animi nostri motus reprimere, desideria moderari, peccata prævertere, animi nostri magnitudinem tueri, fervorem nostrum animare, vitam nostram ad rationis normam dirigere potest? *Deus me intuetur*, semper mihi præsens, semper attentus est, semper de me cogitat. Et ego eum non intueor, ei non attendo, de eo vix unquam cogito. In quantum id mihi dedecus cedit! *Deus me intuetur*, quantam reverentiam, quantamque modestiam ipsi præsenti exhibere me non oportet? Sera-

M 2

phi-

Majus.

phini coram hac Majestate præ reverentia, ipsi humilitatis abyſſo ſe immergunt. Et ego terræ vermiculus non contremiſcam? Majestas regum tantam hominibus imprimit venerationem, ut insolentiffimos quosque intra honestatis limites contineat, & Majestas divina me non coërcebit? *Deus me intuetur.* Auderémne coram oculis tam puris, qui iniquitatem ferre non poſſunt, facinora committere, quæ coram homine non auderem? auderémne ipſo præſente peccare, cum ſciam, quòd odio ſint Deo impius, & impietas ejus? præſente, inquam, Deo, cui ad me perdendum non niſi voluntate opus eſt?

ſap. 14 v. 9.

II. *Deus me intuetur.* Vider igitur, quidquid boni facio, & quidem, ut id remuneretur, & vel minimam bonam actionem, minimum deſiderium bonum felicitate infinita coronet. An non tanto Domino languidè ſervire foret eum contemnere, tantæque remuneratione indignum ſe reddere? *Deus me intuetur.* Is intima prorsus cordis mei penetrat, omnes ejus motus obſervat, omnes cauſas, quæ me ad agendum alliciunt, diſcernit, quanta pro in intentionis puritate omnes meas functiones obire debeo? *Deus me intuetur;* cum vehementiſſimè tentor, ſuos in me oculos con-

convertit, ut me ad pugnandum excitet, Majus opem suam mihi offert, qua me defendat; coronam mihi ostendit, qua me ad victoriam animet. Quanta igitur animi magnitudine pugnare me decet? possumne de victoria dubitare auxilio tam potenti futurus? possumne difficultates horrere, securus de palma, si eas superavero?

III. *Deus me intuetur.* In afflictionibus meis observat omnia, quæ, & quomodo patiar. Ærumnis meis haud mediocriter movetur; patientiæ, qua eas perfero, rationem habet; si ad ipsum confugio, vel ijs me liberare, si id ad ipsius gloriam, meamque salutem cedat, vel certè in ijs roborare me paratus est, ne illis succumbam. Cur ergo despondeam animum? *Deus me intuetur*, ut miseras meas spectet, ut arcanis cordis mei gemitibus moveri se patiatur, ut desideria mea prævertat, ut preces meas exaudiat, ut necessitatibus meis subveniat. An igitur aliquid mihi deesse potest, quantumvis miser esse videar, modò confidentia in Deum mihi non desit?

Frequenter in memoriam revoca hæc verba: Deus me intuetur. Cùm hoc sit medium non minus tutum, quàm facile, ab omni tibi peccato cavendi.

Majus

Melius mihi est absque opere incidere in manus vestras, quàm peccare in conspectu Domini. *Daniel. 13. 23.*

Angelos, & angelorum Dominum, in lucta, quæ tibi cum diabolo est, spectatores habes. *Ephrem.*

DIES XXVII.

De Summa Dei Perfectione.

I.

Quid est Deus? Est, inquit S. Thomas, natura quædam adeò perfecta, ut perfectius concipi nihil possit. Comprehendit enim in se, sed modo nobilissimo omnes perfectiones visibiles, & non visibiles, quæ in tota natura vel inveniuntur, vel inveniri possunt. Congere, quicquid est perfectionum, & pulchritudinum in omnibus creaturis sive corporeis, sive spiritualibus, quæ fuere, sunt, & esse possunt, si Deus ijs in infinitum perfectiores procrearet; dic tamen cum S. Augustino: omne hoc pulchrum est, sed non sicut tu, Deus meus. Vel potius dicito: hoc pulchrum non est. Hoc turpitudine est Deo meo comparatum. Et sanè, si exiguus ductus venustatis, qui in misera invenitur

tur

tur Creatura, cor meum inescare, imò fa- Majus
scinare potest, quàm longè alia species fa-
scinationis est, quòd omnium pulchritudi-
num congeries, quæ modo tam perfectò in
Deo invenitur, cor meum lucrari, & in
sui amorem trahere non possit? cur ad fi-
tim meam extinguendam quæram aquæ
cænolæ guttam, cùm inexhausto fonte a-
quæ vivæ satiare me possim?

II. Deus in se comprehendit omnes
perfectiones sine vel minimo defectu. Bo-
nus est sine qualitate; magnus est sine
quantitate; immensus est sine extensione;
æternus sine spacio temporis; in omnibus
locis est, quin ijs circumscribatur; semper
agens, & in quiete semper; immutabilis,
& omnia mutans; immobilis, & omnibus
tribuens motum; incomprehensus, & o-
mnia comprehendens; prospiciens omnibus,
sed absque sollicitudine; zelum habens, sed
absque indignatione; iram habens, sed
absque acerbitate; odium habens, sed abs-
que commotione; amorem, sed absque
cupiditate; desideria, sed absque indigen-
tia. Quid perfectius? Deus nos amavit,
inquit S. Augustinus, licet defectibus ef-
semus pleni, etsi nihil nisi turpitudine ipsa
essemus; si in ipso defectum aliquem inve-
niamus, contentus est, etsi se non ame-

Majus.

mus. Verum si omne id, quod defectu caret, omne id, quod perfectum est, amari meretur, quia sit, ut, cum æquè parum possimus non amare, quod amabile est, quàm non videre, quod visibile est, solus tamen Deus infinite amabilis non ametur, imò dicere ausim, odio habeatur?

III. Deus omnes has perfectiones in se comprehendit non tantum sine defectu; sed etiam modo excellentissimo possidet eas sine limite, cum sit infinitus; sine indigentia, cum sit naturæ ipsius plenitudo; sine permistione, cum sit actus (ut vocant) purus; sine distinctione, & divisione, cum sit natura simplicissima; sine vicissitudine, cum sit immutabilis; sine acceptione rei cujuscumque ab alio, cum à nemine pendeat, & ab ipso pendeant omnia; sine timore eas amittendi, cum omnes ipsi sint ingenerate, ipsæque sit ex essentia sua talis. Ah! Domine, quis similis tibi? Potestne igitur aliquid esse, quod tantum à me amorem, & reverentiam mereatur, quantum tu?

Statue nihil amare, nisi Deum, cum is in se comprehendat, quidquid amabile est, pulchrumque, & amabile nihil sit, nisi per ipsum.

Ex ipso, per ipsum, & in ipso sunt omnia. Rom. 11. 36.

Cur

Cur ergo vagaris, quærendo bona ani-
mæ tuæ, quære simplex bonum, in quo
sunt omnia bona, & tibi sufficit. *Anselm.*
c. I. 25. *Prof.*

Majus.

FESTUM

Ascensionis Domini Nostri.

I.

Mysterium Ascensionis mysterium est
separationis. Christus Dominus,
cùm terram relinquit, invitat nos ad eam
pariter relinquendam. Unde sic Aposto-
lus concludit. *Si consurrexistis cum Christo,*
quæ sursum sunt, quærite, ubi Christus est, in
dextera Dei sedens: quæ sursum sunt, sapite, *Coloj. 3. 1.*
non quæ super terram. Spiritus Christianis-
mi spiritus separationis est: omnia eò nos
dirigunt. Si Servator noster in Cælum
ascendit, id eò factum est, ut discipulos
suos ab amore nimis naturali, quo in i-
psius ferebantur humanitatem, separaret.
Si spiritus sanctus super eos è cælo descen-
dit, id factum est, ut eos terram fastidire
doceret. Sic primi Christiani à mundo pe-
nitens soluti terram intuebantur, veluti via-
tores, & advenæ, ut proin mundus ipsis
exilij esset locus: corpus suum carcerem

M 5

repu-

Május.

reputabant, & inter perpetuos gemitus præstolabantur, dum ex hac misera captivitate liberi evaderent. Hic erat communis veris Christianis animi sensus. Sumusne etiam nos sic animo comparati? nos, qui terræ adhærescimus, quasi æternum in ea commoraturi? an non mihi timendum, ne cælo veluti peregrinus habear; quippe qui terræ adeò affixus sum, ac si ea mihi vera patria foret?

II. *Mysterium Ascensionis* mysterium est desiderij ; Christus Dominus in Cælum ascendens nos invitat ad se desiderijs saltem nostris eò sequendum. Ipse est illa aquila, quæ, ut scriptura loquitur, selevans nos veluti pullos suos ad volandum illuc provocat. Ubi est thesaurus noster, ibi & cor nostrum esse debet. Christus unicus noster thesaurus in cælo est ; itaque & cor nostrum ibi esse debet. Christus Dominus caput est, cujus nos membra sumus : itaque separationem ab ipso, veluti statum nobis violentum, & crudelem avversari, vitamque hanc ut mortem aliquam cum dolore, & tædio tolerare debemus, idcirco, quòd unionem cum ipso, qui amoris nostri centrum, & vera vita est, impediat, vel certè retardet : dicamus proin sine intermissione cum Apostolo;

Via

Vivere mihi Christus est, & mori lucrum. Hac Majus.

enim ratione cum Christo, qui vera est vita, jungar. Sūntne hi animi tui sensus? si tales non sunt, signum est, te Christum aut languidè, aut penitus non amare.

Philip. 1.21

III. Mysterium Ascensionis nobis spei, & confidentiæ mysterium est. Si Christus ad Cælum ascendit, factum id est, ut viam illuc nobis sterneret, & aditum aperiret: *Ego vado, inquit, parare vobis locum.*

Jo. 14.2.

Is caput nostrum est: felicitati proinde ipsius deforet aliquid, nisi denuò membris suis jungeretur. Ipse est Iosephus ille, qui, cū in Ægypto regnaret, & propterea felix esset, felicitatem hanc suam prius esse absolutam non credebat, quàm fratres sui ejus testes, & socij essent. Sic in cæna Patrem suum hunc in modum alloquitur: *Volo, ut, ubi ego sum, & illi sint mecum.*

Jo. 17. v. 24.

Qui dicit *volo*, loquitur ut Dominus. Potestne voluntas omnipotentis effectu suo frustrari? affert hujus rei rationem; ideò, inquit, ut gaudium meum sit plenum: ut ostendat perfectum non fore, nisi discipuli ejusdem secum participes essent. Quod tunc petijt pro discipulis ad dexteram Patris sedens, id ipsum quotidie pro nobis petit, inquit Apostolus. Potestne fieri, ut mediator adeò potens non

non

Majus.

non exaudiatur? potestne fieri, ut æternum felices non simus?

Utere praxi S. Ignatij, qui Cælum intuitus sæpius exclamabat: quàm sordet mihi terra, cum Cælum aspicio!

Quæ sursum sunt quærite, ubi Christus est in dextera Dei sedens. *Colos. 3. 1.*

Qui non gemit, ut peregrinus, non gaudebit, ut civis. *August.*

FESTUM PENTECOSTES. De Causis Descensûs Spiritûs Sancti.

I.

Prima ratio, quæ Deum movit ad mittendum nobis spiritum sanctum suum, est ipsius bonitas. Bonitatis proprium est se communicare, & bonitatis infinitæ infinitè se communicare. Id Deus præstitit, dum proprium nobis filium donavit. An non contentos esse nos oportuisset? sed Deus hoc non contentus, ubi donis suis nos cumulavit, fontem insuper donorum suorum, nimirum spiritum sanctum dare nobis voluit. Potuítne Deus, licet infinitè dives sit, plus nobis donare? A nobis non exigit, nisi modicam dispositionem. At
qua-

qualem? Deus omnium bonorum plenitudo est: plenitudo verò, nisi vacuum inveniat, effundere se non potest: cor proinde tuum temetipso, & rebus creatis vacuum implendum ei offeras necesse est. Hanc verò vacuitatem constituunt humilitas, & puritas. Atque hasce dispositiones Apostoli ad excipiendum spiritum sanctum attulere. Si eum necdum accepisti, quidnam causa est, nisi utriusque hujus dispositionis in te defectus?

II. Misericordia Dei miseriæ nostræ juncta altera fuit ratio, quæ Deum ad mittendum nobis spiritum sanctum commovit. Misericordia divina exercere se non posset, si miser nemo foret. calamitates nostræ, quò majores sunt, eò majorem misericordiæ ipsius præbent ansam, ejusque gloriam magis reddunt conspicuam. Omnes nos pauperes, omnes miseri eramus; spiritus sanctus verò pauperum, & miserrum pater est, vel potius ipsamet charitas, & misericordia: idcirco Pater æternus eum nobis misit. Hic est ille spiritus, qui facit, ut ærumnas nostras agnoscamus, qui facit, ut eas sentiamus, qui facit, ut ab ijs liberari desideremus, qui facit, ut oremus gemitibus ineffabilibus, quos ipsemet exaudit, dum se ipsum nobis donat, ut nos

in

Majus.

in afflictionibus nostris soletur, misérias nostras sublevet eâ efficacîâ, quæ nos verè reddere queat felices in maximis ærumnis, quibus obruimur. Si anxietate, & afflictione premeris, ad quem confugere debes, nisi ad hunc beneficum, potentemque consolatorem?

Joân. 16.

III. Preces, & merita Christi tertia Patri æterno fuere causa spiritum sanctum nobis mittendi: *si enim*, inquiebat Servator, *non abiero, (ad cælum) Paraclitus non veniet ad vos: si autem abiero, mittam eum ad vos; qui vos non deseret.* Christus Dominus, ut hominum Reconciliator precibus suis eum nobis obtinuit, ut Redemptor noster cruciatibus suis eum meritus est, & denique ut Deus, à quo spiritus sanctus procedit, ipsemet eum nobis misit. Deus eum mittere, sed non mereri; homo nec mittere, nec mereri eum poterat. Itaque nemo erat, nisi Homo-Deus, qui eum mittere, & mereri posset; quanta bonitatis exuberantia, mi Servator, postquam te ipsum nobis donasti, dedisti insuper spiritum sanctum, qui vices tuas ageret. Afflictos discipulos ob Hominis-Dei jacturam solari nihil poterat præter unius Dei possessionem.

Ute-

*Utere tribus hisce causis ad movendum Deum, Majus:
ut spiritum sanctum tibi mittat, nempe ejus boni-
tate, ejus misericordia, & meritis filij sui.
An negare tibi potest, quod validis adeo rationi-
bus nixus petieris?*

Ego rogabo pro vobis Patrem, & alium
Paraclitum dabit vobis, ut maneat vobi-
scum in æternum. Ioan. 14. 16.

Repleti sunt omnes spiritu sancto, qui
vacui erant. Humbert.

FERIA II. PENTECOSTES.

De Fine, Propter quem Deus
Spiritus sanctum nobis misit.

I.

PRimus finis, ob quem Deus spiritum
sanctum nobis misit, erat, ut de filio
suo testimonium redderet spiritui, & cordi
nostro. Spiritui quidem nostro, ut tria per-
fectè in Christo cognosceremus, quæ jux-
ta Apostolum absolutam Christi notitiam
comprehendunt; nempe 1. ejus divinita-
tem, & perfectionum ipsius amplitudi-
nem. 2. magnitudinem obligationum,
quibus ei obstringimur ob bona, quæ no-
bis accersivit. 3. magnitudinem spei, quam
in eo ponimus ob bona, quæ nobis polli-

ce-

Majus,

cretur. Hæc cognitio Christi perfecta procreabit in nobis amorem, ut vocant, appetitativum Majestatis ipsius; qui amor nos impellet ad omnia præ ipso contemnenda; sincerum grati animi sensum erga ejus benignitatem, quæ nos excitabit ad omnia ei consecranda, & confidentiam perfectam in ipsius promissis, quæ nos animabit ad omnia ab ipso speranda. Hoc est testimonium, quod spiritus sanctus de Christo dedit spiritui nostro, dum nos eum cognoscere docuit; & cordi nostro, dum ipse nobis ingeneravit amorem, qui perfectam sanctitatem constituit. Cedo: etiamne tibi spiritus sanctus hoc testimonium reddidit? an forsan eum audire recusasti?

suggeret vobis omnia quaecunque dixerō vobis.
Joan. 14. 26.

Lucæ 18. 34.

II. Alter finis, ob quem spiritus sanctus venit, erat, ut Apostolos veritatum, quas Christus eos docuerat, commoneret, quò eas melius penetrarent, & amarent. Erant illæ, quas eos docuerat, veritates sublimissimæ; sed eorum captum excedentes. *Et ipsi horum nihil intellexerunt.* Si enim eas comprehendissent, offensusculam inde accepissent, quemadmodum Petrus, cùm ei Magister suus de suis cruciatibus loqueretur. Denique eorum mox fuere obliti, adeò, ut, cùm Servator in

Cæ.

Cæna ipsis proposuisset elegantia illa de Majus.
humilitate documenta, momento post eorum penitus immemores inter se disceptarent: *quis eorum major esset?* sed, ut primum Spiritus sanctus super eos descendit, Luc. 9.
prorsus se mutatos sensere. Is illorum mentibus ita impressit omnes illas insignes veritates, ut eas perfecte intelligerent, probarent, & exercerent, earumque præstantiam alijs etiam feliciter persuaderent. Et isti homines, qui cruciatus, & depressiones Magistri sui offensionis ansam esse judicabant, postmodum injurias, & persecutiones pro eo tolerare jucundum, & summè honorificum esse existimârunt. Quanta mutatio! hanc Spiritus sanctus operatus est.

III. Tertius finis, ob quem Spiritus sanctus è Cælo in mundum se demisit, erat, ut eum reprehenderet, argueret, & condemnaret, quòd in Christum Iesum non credidisset. Is tria hominum genera infidelitatis damnabit. 1. Iudæos, dum eos convincet injuriæ, quam admisere, dum è manifestis, quæ illorum Messias pro ipsis mortuus edidit, misericordiæ signis ansam offensionis, & ex opere Redemptionis occasionem reprobationis incurrendæ sumpserunt. 2. Ethnicos, quibus ostendet,

*Cum venerit
ille, arguet
mundum de
peccato. quia
in me non
crediderunt.
Ioan. 16.
v. 8. & 9.*

Majus.

der, quàm cæci, & iniqui fuerint, dum myſteria tot miraculis comprobata, ut rem faruam traduxêre. 3. Denique cõdemnabit infidelitatem, vel potiùs fidem emortuam tot Chriſtianorum, qui, cùm Ieſum

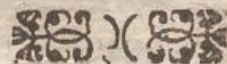
Rom. 1. v. 21.

Chriſtum Deum ſuum eſſe cognoviſſent, non ſicut Deum ſuum glorificaverunt. Quia fidei ſuæ per mores corruptos infamiæ notam aſperſêre, & per improbam vitam veritates, quas ſe credere profitebantur, impugnarunt. Heu! an non morum tuorum improbitas metum tibi incutit, ne magna huius condemnationis pars in te cadat?

Ora Spiritum ſanctum, ut in cor tuum deſcendat completurus conſilia, ob quæ in mandum venit, poſthabitis obſtaculis, quæ ipsis ponis.

Cùm autem venerit Paraclitus, docebit vos omnem veritatem. Joan. c. 16. 13.

Credis in Chriſtum? fac opera Chriſti, ut vivat fides tua. Bern. in Cant.

⌘⌘:⌘⌘⌘⌘:⌘⌘⌘:⌘⌘ Majus.

FERIA III. PENTECOSTES.

De Effectibus, quorum Spiritus sancti adventus est causa.

I.

PRImus effectus, quem Spiritus sanctus in Apostolorum cordibus protulit, erat sincera, & ardens charitas. Spiritus sanctus amor est Patris, & Filij. Hoc est, quod Pater æternus Filium suum, & Filius Patrem suum amat, &, quod Pater, & Filius amant nos; quoque, ut Apostolus ait, nos Patrem, & Filium amamus. Deum, inquit S. Fulgentius, amare non possumus, nisi per Deum; idcirco necessarium est, accipere prius Deum, quam posse amare Deum. Imò Spiritus sanctus non descendit in specie ignis, nisi ut nobis indicaret, se venisse ad inflammanda corda divino hoc amore, quem Christus promiserat à se in terras mittendum, ut omnium corda accenderet. Et sanè, cum primum Apostoli spiritum sanctum accepere, divini amoris igne succensi, eundem per totum terrarum orbem propagarunt frigidissima pariter corda inflammaturi. Ah! an non frigus, & duritia cordis tui satis, superque

Charitas diffusa est in cordibus nostris per spiritum sanctum Rom. 8.

N 2

osten-

Majus.

ostendit, quòd flammis hisce divinis cale-
fieri te non permiseris? an non ignis impu-
rus est, quo cor tuum flagrat Spiritûs sancti
flammis penitus opposito?

II. Secundus effectus, qui à Spiritu san-
cto in Apostolorum corda dimanavit, erat
ardens studium gloriæ Iesu Christi, quod
statim eos compulit vniversum orbem pe-
rigrare ad ejus excellentias ubique publi-
candas. Et verò divus Petrus simul, ac
Spiritus sanctum accepit, Christum tam
felici successu prædicare cœpit, ut bonis
concionibus ad octo hominum millia, qui
in Christum credidêre, Ecclesiæ aggregâ-
rit. Quis ignorat, duodecim piscatores,
viros nullius authoritatis, nullius scientiæ,
nullius eloquentiæ, facultatis nullius, sed
Spiritu sancto plenos totum terrarum or-
bem percurrere, ausos gloriam Magistrum
sui Philosophis, Oratoribus, sæculi Sapien-
tibus, & mundi Principibus, ipsisque Im-
peratoribus persuadere, hominem in Cru-
ce mortuum Deum esse? O admirabile
consilium, executioni tamen datum à duo-
decim Piscatoribus in seipsis revera imbe-
cillis, sed Divini Pneumatis virtute ani-
matis, & charitate ferventibus, cui impos-
sibile nihil est. Eheu! quò fit, ut zelus tuus
pro gloria Dei tam sit exiguus? causa est,
quòd

quod tuus in Christum amor modicus sit. *Majus.*

Amabo, potestne dici, eumâ te amari, cum nullus hujus amoris in te notetur effectus? potestne dici, si ita animo comparatus es, te Spiritum sanctum accepisse?

III. Tertius Spiritus sancti effectus in cordibus Apostolorum fuit animi magnitudo in maximis periculis admiranda, heroica in crudelissimis tormentis constantia. Visi sunt hi Discipuli adeo timidi, & ignavi, qui Magistrum suum deseruerant, quorum fortissimus, & reliquorum Caput ad unius fœminæ vocem trepidârat, ita, ut Magistrum suum negaret; visi, inquam, sunt, mox, atque Spiritum sanctum acceperunt, leonum instar magnanimi evadere, & maximis periculis hilariter se obijcere, tyrannos provocare, in supplicia irruere, Christum ad extrema usque supplicia prædicare, mortem non modo cum constantia, sed & cum gaudio subire, & testimonium, quod de Magistri sui divinitate dederant, proprio sanguine obsignare. Hic est effectus, quem Spiritus sanctus in Apostolorum cordibus procreavit. An etiam similem in te edidit? Timiditas tua palam profitendi te Christum sequi, debilitas tua, ubi de contemnendo hominum respectu agitur, ignavia tua in superandis salutis tuæ

Majus.

obstaculis satis produnt, fortitudinem re
deficere, quæ descensus Spiritus sancti
effectus, & signum est.

*Pete à Spiritu sancto, ut cor tuum accendat
flammis charitatis. Hoc igne si flagras, nec ze-
lus, nec animi magnitudo tibi deerit.*

Ignem veni mittere in terram; & quid
volo, nisi ut accendatur? *Luc. 12. 49.*

Deum non possumus diligere, nisi per
Spiritus sanctum: amemus ergo Deum
de Deo. *Aug.*

CON-